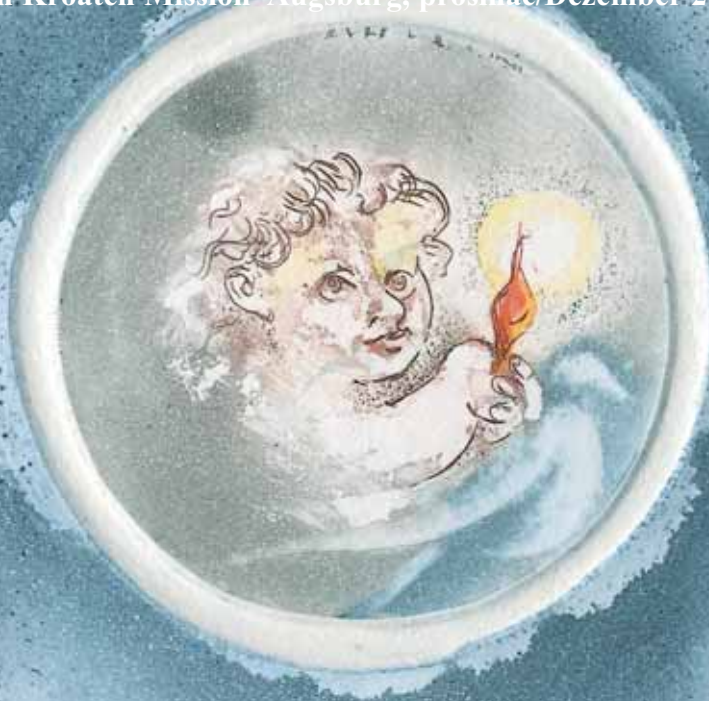

ZOV

Glasilo Hrvatske katoličke misije Augsburg - Missionsblatt der
Katholischen Kroaten Mission Augsburg, prosinac/Dezember 2006. br./Nr. 2

Naslovna stranica:

Svijetlo

Virgilije Nevjestić

U sumraku ili zori

Tapkaš, tražiš i posrćeš. Otvaraš oči jače, ali ne vidiš. Noge su nesigurne, a ruke malo ispružene i u pripravnosti. Hoćeš naprijed, ali ne vidiš. Htio bi punim korakom, ali ne smiješ. Čovječe, zaboravio si da svjetlo nosiš u duši. Baština ti je u srcu. Ali čovjek se ne snalazi. Ne vidi Svemogućega, ne prepoznaje Sveznajućega. Ne otkriva svjetlo, ne doživljava ljubav. Viče o miru, a u duši mu je rat. Trči za moću i naftom, a žrtvuje žive ljude. Zaklinje se u božju poruku, a od ljudske krvi potoke stvara. Kao što zapisa prorok Izaija: „**Bezbožnost se ko ogranj razmahala... Plamti zemlja od gnjeva Jahvina, narod ognju hrana postaje. Nitko ni brata svog ne poštedi**“ (Iz 9,17 - 19). Ovaj tekst, od prije 2700 godina kao da je pred očima imao politiku američkog predsjednika, krivo shvaćanje i ponašanje islamskih fundametalista, ustavne stavove kršćansko-nekršćanske Europe i život mnogobrojnih današnjih kršćana. Čovjek današnjice više o slobodi, a sam je zarobljen, čezne za poštivanjem, a ne poštuje ni sebe ni prirodu. Uživa u obilju slobode, a zarobljen je u tami svoje duše. Posjeduje ogromne spoznaje, a razum ne vodi njegove nagone i osjeća je. Bog mu je darovao razumsku dušu, ali čovjek često Boga ne prepoznaje. U sumraku je svoje sebičnosti, ostaje zarobljen u trenutačnom užitku pojedine ugodnosti. Od sitnica ne vidi cjelovitosti. Božja ljubav počima od cjelovitosti ili sveukupnosti i stiže do pojedinačnosti, a čovjek ide od pojedinačnosti do sveukupnosti. Kod Boga je bogastvo i mnogostrukost. U čovjeka je mogućnost da prepoznaje mnogostrukost i raznolikost. To pokazuje ono «katoličko» ili univerzalno. Svjestan da spasenje i Božja ljubav pripadaju svim ljudima i svim krajevima. Zato vas pozivam da ne lutate u sumraku prolaznoga, nego iziđimo na svjetlost Božjeg dana, gdje se razumskom dušom ostvaruje ono sveopće ili katoličko. Zora sviće jer sunce dolazi, dan se rađa od Onoga od kojega sve nastaje. Pođimo za svjetlom i tame će nestati. Upalimo svijetlo vjere i život će u tebi i svima nama pobijediti.

J. Ante
fra Ante Pranjić

Sadržaj:

3-4	Mons. W. Mixa
5	Čestitka
6	Božićna priča
7-8	Papa u Bavarskoj
8-9	Mons.W. Mixa o Papi
10-11	Msgr. W. Miele
12-22	Hodočašća
	- dr. W. Imkamp
	- Dođite k meni
	- Częstochowa
23-24	Životna odluka
25-28	Hrvat ugostitelj
29	Smotra zborova
30-31	Dopunska škola
32-33	Izbor vijeća
34-35	Susret mladeži
36-37	Susret ministranata
38-40	Folklor i ples
41	Poklade
42	Kršteni
43-45	Prva pričest
45	Vjenčani
46	Povratnici
47	Pomoć potrebnima
48-49	Pokojnici
50-51	Misijski kalendar

IMPRESSUM

ZOV

Herausgeber/izdaje:

Kath. Kroatien Mission in
Augsburg
Hrvatska katolička misija u
Augsburgu

Adresse/adresa:

Alte Gasse 15a
86152 Augsburg
Tel.: 0821/ 519802

Chefredaktor/urednik

Fra Ante Pranjić,
glavni i odgovorni

Kompjuterska obrada:

Vlatko Knez

GESCHENK DER GÖTTLICHEN LIEBE

Geschenk der göttlichen Liebe: die Hingabe Christi in der heiligen Eucharistie Jesus Christus ist „Opferpriester“ und „Opfergabe“ und zugleich auch „Opferspeise“! Wir müssen nicht einen so genannten „heiligen Berg“ besteigen oder irgendeinen bestimmten Ort mit einem besonderen Denkmal besuchen, sondern sind ganz einfach durch Jesus Christus beschenkt mit den verwandelten Gaben von Brot und Wein. Mit diesen Gaben schenkt er sich uns selber, mit seiner persönlichen Liebe im Leiden und Sterben am Kreuz, mit seinem vom Licht durchleuchteten Auferstehungsleib. Diese Wirklichkeit bringt die ursprüngliche Sehnsucht des Menschen nach Vereinigung mit dem Göttlichen zu einem endgültigen Höhepunkt und zu einer wahren Beheimatung. Nicht nur die Gaben von Brot und Wein werden durch die Deuteworte Jesu, die der Priester als sein Werkzeug spricht, verwandelt in seinen am Kreuz hingegebenen Opferleib und in seine Auferstehung, sondern die Gläubigen werden durch diese Opferspeise unwiderruflich hineingewandelt in seine bedingungslose Liebe und in sein unzerstörbares Leben: „Ich stehe vor der Tür und klopfe an. Wer meine Stimme hört und die Tür öffnet, bei dem werde ich eintreten, und wir werden Mahl halten, ich

Mons. Walter Mixa

DAR BOŽJE LJUBAVI

Dar je Božje ljubavi Isusovo predanje u presvetoj Euharistiji. Isus Krist je «svećenik žrtve» i «žrtveni dar» i u isto vrijeme žrtvovano jelo. Ne moramo se popeti na takozvano «sveto brdo» ili posjetiti spomenik na bilo kojem određenom mjestu, nego smo jednostavno obdareni darovima u pretvorbi kruha i vina po Isusu Kristu. S ovim nam se darom On daruje osobno, sa svojim trpljenjem i srmću na križu, sa svojim usrksnulim tijelom, svjetlom prosvijetljenim. Ova stvarnost donosi praiskonsku čovjekovu čežnju za ujedinjenjem s božanskim i ka konačnom vrhuncu i k pravoj domovini. Po Isusovim značajnim riječima, koje

mit ihm und er mit mir.“ (Offb 3, 20) Durch diese innigste Vereinigung mit dem lebendigen Christus und durch ihn auch mit dem Vater und dem Heiligen Geist wird die Verheißung Jesu Wirklichkeit: „Wie mich der lebendige Vater gesandt hat und wie ich durch den Vater lebe, so wird jeder, der mich isst, durch mich leben.“ (Joh 6, 57). Diese fortwährende Gegenwart des lebendigen Christus mit dem Vater und dem Heiligen Geist bewirkt eine untrennbare Einheit zwischen der Welt Gottes und unserer vergänglichen Erde und ist in einer tröstenden und stärkenden „Ausstrahlung“ auch außerhalb der Eucharistiefeier im „Tabernakel gegenwärtig“. Schon jetzt ist die Botschaft der Offenbarung anfanghaft erfüllt: „Seht, die Wohnung Gottes unter den Menschen! Er wird in ihrer Mitte wohnen, und sie werden sein Volk sein; und er, Gott, wird bei ihnen sein. Er wird alle Tränen von ihren Augen abwischen: Der Tod wird nicht mehr sein, keine Trauer, keine Klage, keine Mühsal. Denn was früher war: ist vergangen.“ (Vgl. Offb 21, 3 und 4)

izgovara svećenik kao Isusov posrednik, pretvaraju se, ne samo darovi kruha i vina u njegovo tijelo, koje je žrtvovano na križu i koje je uskrsnulo, nego i vjernici po toj žrtvenoj hrani ulaze u neopozivu i bezuvjetnu ljubav i u njegov nerazorivi život: «Evo stojim na vratima i kucam. Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim, i on sa mnom» (Ot 3,20)

Po ovome unutarnjem sjedinjenju sa živim Kristom i po njemu također s Ocem i s Duhom Svetim postaje Isusovo obećanje stvarnost: «Kao što je mene poslao živi Otac, i kao što ja živim zbog Oca, tako će i onaj koji mene jede živjeti zbog mene». (Iv 6,57) Ova neprestana sadašnjost živog Krista s Ocem i s Duhom Svetim stvara nerastavljivo jedinstvo između Božjega svijeta i naše prolazne zemlje i jest jedno utješno i osnažujuće izjaravanje, koje je prisutno također u «svetohraništu» i izvan euharistijskog slavlja. Već je sad ispunjena početna poruka Otkrivenja: «Evo stana Božjega među ljudima! On će stanovati s njima: oni će biti njegov narod, i on sam, Bog bit će s njima. On će otrti svaku suzu s njihovih očiju. Smrti više neće biti; neće više biti ni tuge, ni jauka, ni boli, jer stari svijet prođe.» (Ot 21, 3 – 4)

Dr. Walter Mixa Bischof von Augsburg

Božić i Božje obećanje!

Još jedan dar, još jedan dan i godina pred nama. Dar je s Neba, dan Isusova rođenja i godina spasenja. Na daru treba zahvaliti, Božić valja proslaviti, a godinu s Bogom živjeti. Dar nam šalje Ljubav, rođenje Duh Sveti, a godinu Bog Trojedini. Naš Bog nije učio ljubiti, nego je sama ljubav, kako zapisa apostol Ivan: *«Bog je ljubav i tko ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje, i Bog u njemu»*(1 Iv 4,16). Zapravo, ljubav izvire iz Boga i razlijeva se na sve stvoreno. A Bog kad ljubi, ljubi u djelima i zato imamo Božić: *«Bog je tako ljubio svijet (tj. sve nas) te je dao svoga Sina Jedinorođenca»* (Iv 3,16). Što nam Ljubav daje, s ljubavlju se prima. Što se od Duha Svetog rađa, život donosi. A tko s Bogom živi, budućnost je pred njim.

Ljubav se razlijeva i sve zalijeva. Život se probija i mnoge obnavlja u: *„kupelji novoga rođenja i obnavljanja po Duhu Svetom koga bogato izli na nas po Isusu Kristu“* (Tit 3,6). A dobri Bog sve sebi doziva, *„i kao što se ženik raduje nevjesti, tvoj će se Bog tebi radovati“* (Iz 62,5).

Božić je blagdan radosti i nade u Božjem djetetu, blagdan obitelji na svom ognjištu. A mi smo u tuđini. Može li i za nas biti pravoga Božića? Odgovor stiže od njega, Krista - Spasitelja. Rođen je u betlehemske hladnoći bez kuće, a prati ga anđeosko radovanje. Bježi u Egipat, u tuđinu, da sačuva glavu pred Herodovom nepravdom, a on će vojniku i uho zacijeliti. Živi kao drvodjelja u Nazaretu, a u hramu će i najmudrije poučavati. Svojim propovijedanjem po Izraelu vraća radost i nadu ljudskoj duši, a ti ljudi će ga, u Maslinski vrt, na krvavo znojenje poslati. Svojim čudesima pobjeđuje ljudske nevolje, a ljudski grijesi će ga na križ poslati. Poslaše ga na križ i u grob, a on - Krist - uskrsnućem će, silom vječnog života, odgovoriti.

Božje **obećanje se u Božiću ispunilo**. Božja ljubav je zemljom prohodala i ljudsko tijelo uzela. Vapaj se čovječanstva za Spasiteljem ostvario. Nada je ljudske duše za životom procvjetala. Zato i u tuđini može biti pravoga Božića, i možemo ga s radošću slaviti. Neka naša radost bude potpuna. Svima Vam želim:

Č E S T I T B O Ž I Ć

i

BLAGOSLOVLJENU 2007. GODINU !!!

Fra. Ante Pranjić

Postolar Konrad

Osvanuo je prohladni zimski dan uoči Božića. Rijetke su pahuljice najavljivale da bi uskoro mogao pasti snijeg. Toga jutra postolar Konrad je ustao rano, pospremio radnju, zapalio peć i pripremio stol. Odlučio je danas neraditi, jer je očekivao gosta, i to najvećeg gosta kojega je uopće mogao zamisliti. Očekivao je Isusa. Jer, prošle noći mu je Isus u snu dao do znanja: **sutra ću te posjetiti**. I tako je Konrad sjedio za stolom u toploj sobi, a srce mu je bilo ispunjeno radošću. Odjednom je začuo korake. Netko je pkucao na vrata. «Tu je», pomisli Konrad, skoči sa stolice i otvori vrata.

Međutim, vani je stajao pismonoša, zacrvenjenog nosa i poplavljenih prstiju od hladnoće. Žudno je bacao pogled na topli čaj na peći. Konrad ga pusti unutra, posluži čajem i dozvoli da se dobro ogrije.»Hvala» reče pismonoša. «Dobro sam se okrijepio i ogrijao» i zaputi se van.

Čim je on napustio kuću, Konrad brzo pospremi šalice, postavi čiste na stol i sjedne kraj prozora da može na vrijeme ugledati očekivanoga gosta. Došlo je podne a Isus se nije pojavio.

Iznenada na stazi ispred kuće opazi maloga dječaka. Kad se bolje zagledao, vidio je kako mu niz lice teku suze. Konrad ga pozove unutra. U razgovoru je doznao kako je mališan u gradskoj vrevi izgubio majku i sada više ne zna kako će doći kući. Konrad ostavi na stolu komadić papira na kojem je napisao: **Molim Te sačekaj me, brzo ću se vratiti!** Kuću ostavi nezaključanom, uzme dječaka za ruku i povede ga njegovoj kući.

Udaljenost je, međutim, bila veća nego što je mislio, tako da se vratio tek u sumrak. Gotovo se uplašio kada je već izdaleka na prozoru svoje kuće nekoga ugledao. Istoga trenutka mu je srce počelo brže kucati od radosti, jer, Isus je ipak došao u njegov dom.

Kada je, međutim, ušao u kuću, prepoznao je ženu koja stanuje iznad njega. Izgledala je umorna i tužna. U razgovoru je doznao da tri noći nije spavala, jer joj je sinčić bio tako bolestan da više nije znala što učiniti. Konradu bi žao žene, jer je živjela sama sa djetetom otkako joj je muž poginuo. Stoga pođe s njom u njezin stan. Dječak je nepokretno ležao, a groznica rasla tako da više ni majku nije raspoznavao. Konrad pomogne umotati bolesnog sinčića u mokre plahte. Potom je sjeo uz krevet dječaka i bdio dok se žena odmarala.

Kada se ponovno vratio u svoj stan, već je bila skoro ponoć. Umoran i neizmjereno razočaran legne u krevet. Dan je prošao, a Isus nije navratio u njegov dom.

I dok se tako tužan prevrtao u krevetu želeći zaspati, a san nije dolazio na oči, iznenada začuje glas. Bio je to **Božji glas, Isusov glas**. «**Hvala ti, Konrade, jer sam se mogao kod tebe ogrijati, hvala što si mi pokazao put do kuće, hvala za utjehu i pomoć. Konrade, hvala ti što sam danas smio biti tvoj gost**».

Sa njemačkog preveo Niko Radat

Papa Benedikt XVI. u Bavarskoj

Tijekom oprostajnog govora papa Benedikt XVI. sažeo je smisao svog šestodnevnog apostolskog međunarodnog putovanja riječima: **«Došao sam u Njemačku kako bih svojim sugrađanima ponovno izložio vječne istine Evanđelja i potvrdio vjernike u nasljedovanju Krista»**. Geslo Papina pohoda bilo je pod nazivom „Tko vjeruje nije sam“.

Benedikt XVI. je uvjeren da se u Kristu i u Njegovim riječima nalazi put ne samo za postizanje vječne sreće, već i za izgradnju budućnosti dostojne čovjeka i na ovoj zemlji. Priznao je da je veoma ganut gostoprimstvom, što su mu iskazali tijekom šestodnevnog boravka u rodnom kraju, te je zahvalio organizatorima za neumoran trud, kojim su omogućili da se sve odvijalo mirno i u najboljem redu.

Papa Benedikt XVI. stigao je 9. rujna zrakoplovom All Italia u Münchensku zračnu luku, čime je započeo pastoralni posjet rodnoj mu Bavarskoj. Sveti Otac se ovim posjetom vraća u mjesta svoje mladosti, koja su za njega od iznimne važnosti, u Marktl am Inn, u kojem je rođen prije 79 godina, u Regensburg gdje je predavao kao sveučilišni profesor, te u München gdje je obavljao svoju biskupsku službu. Benedikta XVI. u Münchenskoj su zračnoj luci dočekali visoki crkveni i politički dužnosnici: Münchenski kardinal Wetter i predsjednik njemačke biskupske konferencije kardinal Lehmann, predsjednik Horst Köhler, kancelarka Angela Merkel te predsjednik bavarske vlade Edmund Stoiber. Papa Benedikt XVI. upozorio je na nedjeljnoj sv. misi da moderna društva ne dopuste da ih vjera u znanost i tehnologiju učine gluhima za Božju poruku te natuknuo da bi Azija i Afrika mogle bogatiji Zapad poučiti u vjeri. U svojoj propovijedi za oko 250.000 ljudi u misi na otvorenom u Münchenu, Benedikt je rekao kako moderni ljudi „slabije čuju“ kada je riječ o Bogu. Primjer Azije i Afrike: „Jednostavno rečeno, više nismo u stanju čuti Boga, postoji i previše različitih frekvencija koje pune naše uši. Ono što se kaže o Bogu izgleda nam kao predznanstveno, ne više prikladno našem dobu. Ljudi u Aziji i Africi dive se našem znanstvenom i tehničkom napretku, ali istodobno su ustrašeni formom racionalnosti koja totalno isključuje Boga iz čovjekova vida kao da bi to bila najviša forma racionalnosti“.

„Raditi na tome da Bog postane velik znači dati mu prostora u svijetu, u vlastitom životu, dopustiti mu da uđe u naše vrijeme i naše djelovanje, to je najdublja bit prave molitve. Tamo gdje Bog postaje velik, čovjek ne postaje malen; ondje, naprotiv, također čovjek postaje velik, a svijet svjetlom obasjan.“ Rekao je to papa Benedikt

XVI. u homiliji na svečanom euharistijskom slavlju u najvažnijem vjerskom središtu Bavarske u Marijanskom svetištu Altöttingu trećeg dana svoga drugog apostolskog pohoda rodnoj Njemačkoj.

Na trećoj misi, tijekom svog šestodnevog pohoda Njemačkoj, Papu je dočekalo mnoštvo od 300.000 vjernika koji su ga burno pozdravljali mašući vatikanskim zastavicama i uzvikujući 'Benedetto!„Računice o čovjeku bez Boga nisu točne, i računice o svijetu, o čitavom prostranom svemiru bez Njega nisu točne“, naglasio je papa Benedikt XVI. u homiliji na misi na otvorenom na poljani Islinger Feld kod Regensburga četvrtoga dana svoga pohoda rodnoj Bavarskoj. U homiliji Papa se zapitao je li naše temeljno opredjeljenje, sažeto u tvrdnji iz Vjervovanja 'vjerujem u Boga', i danas moguće, te, dakle, primjereno. „Još od prosvjetiteljstva bar se dio znanstvenika marljivo trudi pronaći razjašnjenje svijeta, u kojem je Bog suvišan. Tako bi on trebao postati beskoristan i za naš život. Ali svaki put kada se činilo da se u tome uspjelo, uvijek je iznova bivalo jasno: računi se ne slažu“, istaknuo je Papa.

Budući da na području bavarske živi više od 70 tisuća Hrvata, mnogi su pošli organizirano ili osobnim automobilima kako bi uživo vidjeli i molili zajedno s Papom.

Fra Ivan dr. Leutar

Iz intervjuja biskupa Waltera Mixe o Papi

Papa Benedikt XVI. je uvjerljiv je svojim životom i svojom porukom. Ljudi žele čuti što ima reći o Isusu Kristu i biblijskoj poruci. Iskra koja je skočila na Svjetskom danu mladih u Kolnu, bijaše malo duhovsko čudo. Možemo, upravo u Njemačkoj, doista od srca biti zahvalni za ovoga Papu, koji dolazi iz naše zemlje i svojim papinskim služenjem - svjesno govorim ne o «službi» - za Boga, za istinu, za spasenje ljudi. Za mene je, doista, iznenađujuće i upečatljivo kako Papa kao pravi intelektualac može jednostavno ophoditi s mladima,

mlađima i djecom. Tu pokazuje da je najprije ostao svećenik i da je kao dušobrižnik i profesor bogoslovije uvijek tražio vezu s mladima. Ostavio je na mene čvrst dojam. Njegovi nagovori uvijek pogađaju osmišljenost ljudskog bića i bit naše vjere. Dubinom svojih misli ljudima govori tako jasno, razumljivo i na jedan pozivajući način, da ga se poslušati i mi smo zahvalni za njegovu poruku koja pokazuje put. U svojoj ranijoj zadaći, kao prefekt kongregacije, bijaše njegova zadaća čuvati Crkvu, s jedne strane od štetnih prilagođivanja duhu vremena, a s

druge strane držati teologiju otvorenu za nove i nužnopotrebne korake. Ova teška zadaća, povlačenja dobro razumljivih granica donijela mu je od nekih strana – često također zlonamjerno - ime «pancerkardinala», a to nebijaše kardinal Ratzinger. On bijaše uvijek skroman i povučen u svojim osobnim nastupima. U osobnim susretima nikad nije nasrtao na sugovornika s važnim izjavama i poučnim mjerama, nego uvijek spreman najprije saslušati. Papa Bendikt XVI. je isti plemeniti, visoko izobraženi, osjetljivi i uvjerljivi svećenik, koji bijaše također i kao kardinal Ratzinger. Kardinal Ratzinger, s kojim se uvijek posve otvoreno o svemu moglo razgovarati, imaše više otvorenosti i odgojene uljudbe govora,

nego većina njegovih prijašnjih kritičara. Želim da Papinu poruku iz njegove prve enciklike «Deus carita est - Bog je ljubav» primimo sa zahvalnošću u našim obiteljima, u školama, na radnim mjestima, u javnom zajedničkom i političkom životu, i da kršćansku poruku kao alternativni program za nas same i za zajednički život u našem društvu čvršće nosimo. Za sebe i za našu biskupiju želim da doista izgrađujemo jedinstvo u vjeri, jedinstvo koje je ponajprije utemeljeno na još većem i rastućem poštivanju Euharistije. Za mene je veoma važno, da se mi više usredotočimo na kršćanske korjene i sadržaje naše vjere, i na prijateljstvo s Isusom Kristom, a manje raspravljamo o strukturama i upravnim jedinicama

A.P.

Tjelovska prozacija kroz Augsburg 15. lipnja 2006

Iz referata msgr. Wolfganga Miehle /Nacionalni direktor BK Njemačke/

Sadašnji podatci i činjenice u pogledu stranih zajednica u Njemačkoj

Od pedesetih godina uselilo se u Njemačku oko 31 milijun ljudi sa stranom putovnicom. Bili su novačeni pedesetih i šezdesetih godina kao gosti-radnici. Tražili su utočište pred političkim ili također ped ne državnim progonoštvom u svojoj domovini, kao i u životnoj opasnosti od siromaštva, nezaposlenosti, ili građanskog rata u svojoj zemlji. Došli su kao kasni iseljenici u okviru zajedničkog vođenja obitelji. Žive mnogostruko – prije svega u 2. i 3. generaciji iseljenika – kao selioci između kultura. U istom vremenskom razdoblju je iselilo oko 22 milijuna. Trenutno živi kod nas oko 6,7 milijuna ljudi sa stranom putovnicom. – to je 8,2 % ukupnog stanovništva. Od toga su po oko 3,2 milijuna kršćani i muslimani . Kršćani sačinjavaju oko 2 milijuna katolika, 0,9 milijuna pravoslavnih i staroistočnjaka, 0,3 milijuna evangelika i slobodnocrkvenjaka. Oko 2 milijuna stranaca katolika (ili drugih materinjskih jezika) sačinjavaju oko 7,7 % cjelokupnog broja katolika.

U taj broj stranaca u Njemačkoj mora se pribrojiti i još do 1 milijun ljudi «bez papira» (nazovi ilegalni), koji su djelatni prije svega u ugostiteljstvu, građevinarstvu, privatnim Staračkim- i Bolesničkim domovima, u službama čišćenja i zbrinjavanja kao i u poljoprivrednim sezonskim radovima. Vjerojatno polovica od njih – dakle do 0,5 milijuna – su katolici. ...

Sve spomenuto za oko 2,5 milijuna katolika se također mnogostruko brine dušobrižnički i socijalno u oko 480 stranih zajednica (ili misija) u 30 govornih skupina. Većina ovih zajednica (misija) su uređene za hrvatske katolike (85), talijanske (77), poljske (65), španjolske (47), portugalskogovorne (32), vijetnamske (21) i mađarskogovorne (18) katolike. Postoje i zajednice za Ukrajince, Čehe, Slovake, Slovence, Albance, francusko- ili engleskogovorne zajednice, Litvance, Letonce, Ruse, Rumunje, Etiopljane-Eritrejce, Ganejce, Togoležane, Indijce, Koreance, Japance, Kineze, Filipljane, Indonežane, Tamile i Kaldejce. ...

Opravdane potrebe stranih katolika

- Seliocima je potrebno imati mogućnosti i mjesta (prostora) ne samo za bogoslužje, nego i za sastanke, suobraćanje i razgovore. Tu su veoma

važni susreti na materinskom jeziku, nakon bogoslužja. Ovi susreti su tako reći «nastavljanje euharistijsko - gozbenog zajedništva». Ovo vrijedi i za ostale kulturne, vjerske i društvene predstave stranih misija.

- Upotpunjenje (integracija) može uspjeti jedino, ako se istovremeno unaprijeđuje vlastiti identitet (istovjetnost). K tome pripada njegovanje materinskog jezika. Inače nastaje asimilacija (utopljenje).
- Vjerovanje se spoznaje i na emocionalnoj razini. Zato vjerovanje i kultura imaju nešto činiti s cjelovitošću čovjeka (ne samo usredotočenje na glavu).
- Ako se u pastoralu na to ne obazire, migranti se osjećaju iskorjenjeni. Traže i trebaju ono što ne mogu naći (identitet) u njemačkogovornoj zajednici.
- Ovo posebice vrijedi za novodoseljene i selioce bez prava boravka (ilegalni), koji uopće ne stoje dobro s njemačkim jezikom.
- Stariji migranti su jedva integrirani u društvo i mjesnu crkvu. Ne treba očekivati da će oni u svojoj dobi još naučiti pravilno jezik i sebe integrirati u njemačke mjesne zajednice. (Molitva uspjeva jedino na materinjem jeziku).
- Postoje daljnje skupine (studenti, stručnjaci, tehničari), koji borave privremeno u Njemačkoj i nemaju se namjeru ovdje integrirati (To posebice pogađa selioce iz EU). Njima je potrebno mjesto, gdje mogu doživjeti i slaviti svoju religioznost.
- Strane misije ne smiju se vidjeti samo kao prijelazni model. Punoljetna Katolička crkva s mnogo naroda, jezika i običaja odgovara «Duhovskoj crkvi» i jest uvijek jedno obogaćenje za sve katolike. (Primjer: Stalni đakoni nisu nadomjestak svećenika u vrijeme manjaka svećenika, jer imaju određeno mjesto i područje djelovanja u zajednici. Nisu ni prijelazni model za svećeništvo).
- Kod zatvaranje stranih savjetovališta (novo strukturiranje) kod mnogih karitasovih saveza ostaju još jedino strane misije kao mjesta za ljude u nevolji.
- Dušebrižništvo u «graničnim situacijama» (kod umiranja, bolest, smrt) potrebna je skrb na materinjem jeziku (spoznaje o kulturi, običaji, navike i mentalitet).
- Veći broj migranata pripada nižem sloju ili ispod srednjeg sloja. Većina vjernika u mjesnim zajednicama je ipak srednji sloj, gornji srednji sloj ili gornji sloj. Ova razlika se ne može zanemariti i mora se na to obazirati u dušebrižništvu.
- Ako se na temelju manjka svećenika ne mogu naći strani svećenici, najmanje je da treba naći i pratiti odgovarajuće osobe kao posrednike.

HODOČAŠĆA

Životni put – hodočašće života

Tko želi znati što je hodočašće ne treba gledati u leksikon. Ne zadovoljava ga druge pitati ili pješačke karte proučavati. Samo tko je sam išao na hodočašće, i na istinski vlastiti put i to do kraja, pozna što je hodočašće. Hodočašće obuhvaća namjeru hodočasnika krenuti od jedne polazne točke i dosegnuti željeni cilj. Hodočastiti znači rastanak i polazak na put, putovanje i dostizanje cilja.

Vrijeme i put

Za dolazak od jednog mjesta do drugoga potrebno nam je određeno vrijeme. Putovanje i vrijeme imaju puno zajedničkoga, npr. početak, tijek i kraj ili drukčije rečeno prošlost, sadašnjost i budućnost. Između putovanja i vremena ima i značajnih razlika: Jedan put moguće je u dva različita pravca ići, od A ka B ili od B ka A. Svaki se čas putnik može okrenuti da se opet na polaznu točku vrati. S vremenom je drukčije. Ono protječe nepovratno u jednome pravcu. Ima samo jedna teorija fizike koja kaže, da kod ekstremno visokih brzina vrijeme biva povratno ili se vraća natrag. Put je moguće ponoviti; moguće ga je drugi ili treći put pokušati, ukoliko nije cilj dosegnut, jer je put tako lijep i putovanje putniku čini radost. U tijeku vremena nema pokušaja i ponavljanja iako već očekivano i stalno vraćajuće je već novo i jedincato. Ako se jedno putovanje prekine i opet na polaznu točku vrati, ipak je putnik u vremenu naprijed išao. Ako putnik iz bilo kojeg razloga ne želi ići na put, to znači kad ostaje na jednom mjestu, vrijeme dalje prolazi, nezaustavljivo. Vrijeme nikada ne stoji. Vrijeme je nepovratno, neponovljivo i nezaustavljivo. Ovo razlikuje u prostoru vrijeme od puta.

Život i vrijeme

Život je proces u tijeku vremena. Tako je svaki put kojim idemo u određenome načinu smisao našega života: rođenje kao početak, rast i zrelost kao etapa na putu, između tih etapa postoje i stupnjevi te usponi i padovi, i napokon smrt kao kraj ili kao korak na životnom cilju, ispunjenju i novi početak s Bogom. Kao što svaki put ima svoje korake – uvijek jedan za drugim - tako i život ima sate, dane, tjedne, mjesece i godine. Kamo ćemo dospjeti? Krećemo li se uvijek u krug ili idemo dalje?

U određenome smislu svaki je pojedini dan života – svaki korak na životnome putu. Svaki dan ima: jutro kao početak, uspon, podne kao vrhunac i pad, svoju večer kao kraj. Pa tako se kaže zadnja etapa našeg života, predvečerje života. Kao i svaki duži put, tako i svaki život ima uspon i pad, svoje vrhunce s dalekim pogledima i svoje nizine koji smanjuju vidokrug, etape uživanja i prepreke koje zahtijevaju svladavanje ili koje nam se čine nesavladivima da tražimo zaobilaske, slijepe ulice iz kojih samo vodi obraćenje, zamorne dosadnosti u ravnodušnosti i uzbuđljive promjene.

Svaki život nekada prijeđe svoju sredinu (vrhunac), tako da prošlo vrijeme života duže nego još predstojeće. Pa se pitamo: dokle samo došli? Jesam li došao na cilj? Mogu li još dospjeti ili ću promašiti?

Vjera – poći na put

Mostarski biskup u Altöttingu - 25.06.2006

Moja vjera je proces: istovjetna putu. Vjera nije posjed, a niti stanje. Ovo se osobito očituje u liku Abrahama kojega zovemo «praotac naše vjere». Bog mu govori: Napusti svoj dom i svoj posjed, idi na put, vjeruj mome vodstvu, slijedi moje upute, osloni se na moja obećanja ..., Ja ću te dovesti na

tvoj cilj. Vjera u prvoj stvari nije odobravanje određenih vjerskih članaka ili vjerskih istina, nego radikalno «pouzdanje u Boga». Ovakvo «pouzdanje» znači «poći na put, hodočastiti». Samostalno stvorena sigurnost, samostalno postavljene životne koncepcije, «imanje» i «usidrenost» stoje na početku vjerničkog puta, a završava koracima u «nepoznato». Vjera jest i ostaje zato uvijek uzbuđljiva, pa možda i opasan usud. Bog, moj stvoritelj, koji mi je pokazao i sigurnost i vjernost u veličanstvenim djelima i još iskazuje, kaže: « Dostatna ti je moja riječ! Dođi i idi!», Abraham se uputio na put, Mojsije se kao vođa naroda upravo s njim uputio. Ipak se ovaj narod pokazao kao ogavan, jer je kroz pustinju sasvim drugačiji bio nego se očekivalo. Tu je život neprestance izložen prijetnji, gladi i propasti. Život

u ropstvu izgledao je pak sigurnije nego u nevolji i propasti. Jedno gorko iskustvo, koje je narod imao kad su prešli Crveno mora. Također poziv Isusovih učenika je poziv, poći na put: «dođi i sljedi me!».

Pa tako su i pitanja dopuštena: «Mi smo sve ostavili i što ćemo dobiti?» Isplati li se cijena koja je u suprotna obećanjima? Za Isusove učenike tada, kao i danas, osoba Isus je, njegova riječ, njegovo životno svjedočenje, predanje Ocu i za ljude, jedina stvarna i djelotvorno utemeljenje, posve i bez pridržaja njemu se prepustiti: «Gospodine kome da idemo? Ti jedini imaš riječi života»!

Koliko je Božji narod u prvome savezu svoje vjerničke povijesti kao «put» iskusio i išao, govori psalam 23 na pjesnički izričaj:

*Gospodin je pastir moj:
ni u čem ja ne oskudijevam;
na poljanama zelenim
on mi daje odmora.
Na vrutke me tihane vodi
i krijepi dušu moju.*

*Stazama pravim on me upravlja
radi imena svojega.
Pa da mi je i dolinom smrti proći,
zla se ne bojim, jer si ti sa mnom.
Tvoj štap i palica tvoja
utjeha su meni*

Vjera u Uskrsloga

Kako je za Isusove učenike vjera u uskrsnuće jedan dug put pripovijeda nam sv. Luka 24 poglavlju na primjeru dvojice učenika koji putuju u Emaus: rastanak od Isusa i napuštanje krug učenika spada u njihov put. To je put od Jeruzalema i povratak u poziciju prije prvog odlaska. Ali učenici ne idu sami, oni govore o tome što se Isusu dogodilo i napokon prati on sam obadvojicu i tumači im pismo. Malo kasnije poslije priznaju što su oni na putu iskusili: Zar nije srce gorjelo u nama dok nam je putem otkrivao pisma? I na kraju njihovog puta u Emausu i kad su stranca pozvali: Gospodine ostani kod nas jer već će večer i kad On lomi kruh otvaraju im se oči i oni prepoznaše njega. Gospodin je preobrazio njihov put iz zajednice učenika u njihov put vjere koji ih vraća iz slijepe ulice nevjerice i dovodi ih kao svjedoke svojega uskrsnuća opet u krug učenika! Kao i na svakom dužem putu postoje i suputnici. Na životnom put su ljudi s kojima živimo, rođaci, kolege, prijatelji ali također i osobe s kojima ne izlazimo lako na kraj. Na putu vjere su dragi kršćani ali i ravnodušni i oni koji sve vjersko omalovažavaju. Svoje

suputnike ne možemo uvijek sami izabrati. Obostrani obziri i pažnja su traženi, inače mogao bi postati zajednički put jedan lanac nesporazuma, svađa i obostranog progona. Postoje nebrojene mogućnosti: jedan s drugim, jedan pored drugog, jedan protiv drugog.....

Svaki duži put treba svoje putne upute da bi stranputice i slijepe ulice izbjegao. Za životni put su važne etičke norme, osnovna pravila, respektiranje ljudskih prava pa sve do zakonskog određenja pravnog poretka. Za put vjere su to deset Božji zapovijedi, Isusova zapovijed ljubavi koja utemeljuje nadu obećanja zavjeta ali prije svega evanđelje i sam Isusov život sa svojim imperativom: «Sljedi me»!

Hrana na životnom putu

Kompas koji vlastiti životni vjernički put provjerava na životnim uputama je osjetljiva savjest. Bez pune popudbine ne može se ni jedan udaljeni cilj doseći. Za životni put zna svatko u principu koja hrana korisna i potrebna pri čemu pametniji znaju da čovjek ne živi samo o kruhu i da duh i duša trebaju svoju putnu popudbinu. Za vjernički put kršćana je Isus sam u tajni Euharistije viaticum što znači «popudbina». Živi kruh koji s neba dolazi; tko jede ovaj kruh živjet će

Altötting - 25.06.2006

uvijeke. U slavljinama Crkve je nama i stol riječi bogato pripremljen da se s tim vjera jači i krijepli! Što nam se daje na životnom i vjerničkom putu za krijepljenje moramo sami prihvatiti i uzeti. Blaženi koji gladuju jer će biti nasićeni! Kako za život kao i tijekom vremena postavljaju se uvijek

iznova ista goruća i izazovna pitanja: Hoće li ovo tako u vječnosti ići? Hoće li opet sve iz početka započeti? Ima li dosadašnji život i protekli tijekom vremena smisao i dosegnuti cilj? Hoće li jedanput sve prestati, ili možda čak u jednoj katastrofi konačno srušiti? Iskustvo i prirodna znanost ne daju nam odgovor. Čini se da smrt

ima zadnju riječ. Ali i smrt ima svoj život omogućujući i razvoj daljnjega značenja koje je u ljudima duboko utisnuto, a to su nada i čežnja za ispunjenjem. One bude u njima pažnju i očekivanje, koje odgovara preko sretnih iskustava dosegnutog cilja nakon dugog puta: Put nije bio uzaludan, put ima svoj cilj i ovaj cilj je dosegnut. Naposljetku je vjera koja nam daje spoznaju da na kraju svih putova obećani cilj dostiživ: ispunjenje, vječni život u Božjoj slavi.

Cilj puta – vječni život

Ova vjera nije temeljena samo u stvorenju i u obećanjima Božjim nego u susretu s Bogočovjekom, koji je na kraju svog životnog puta na zemlji našu smrt uzeo s nama umirjevši. Ali on koji je ovu smrt umirućeg prevladao, i koji je završavajući u Božjoj slavi uskrsnuo. Po njemu i s njim i u njemu smo svi uskrsli, koji smo u njegovu smrt i u njegovu uskrsnuće kršteni. «Idem pred vama da vam stanove pripremam da i vi budete tamo gdje sam i ja»!

P. Ivan dr. Leutar

17. Hodočašće u Maria Vesperbild

Begrüßungswort durch den Wallfahrtsdirektor Prälat Dr. Wilhelm Imkamp

Mir ist es jedes Jahr ein grosses Anliegen, die Kroaten, die zur Ihrer Wallfahrt am Christi Himmelfahrtstag nach Maria Vesperbild kommen, persönlich zu begrüssen. Das hat mehrere Gründe: ein

Svake godine na Kristovo Uzašašće osobno imam veliku priliku pozdraviti Hrvate koji dolaze u Maria Vesperbild. Ima više razloga. Jedan od razloga je

Grund ist der, dass ich meine Studienzeit im päpstlichen germanisch-ungarischen Kolleg mit vielen kroatischen Freunden zusammen zugebracht habe. Durch das Zusammenleben mit so vielen prächtigen Kroaten ist meine Sensibilität für die Anliegen und Nöte des kroatischen Volkes geweckt worden. Kroatien ist jahrhundertlang das „antemurale christianitatis“ gewesen. Das klassische Europa verdankt dem kroatischen Volk unendlich viel. Umso betrüblicher ist das Verhalten vieler europäischer Politiker, die der Aufnahme Kroatiens in die europäische Union mit unverholener Skepsis gegenüber stehen. Hier liegt ein falsches Europaverständnis zugrunde und eine geradezu dramatische Geschichtsvergessenheit. Kroatien ist europäische Geschichte und europäische Gegenwart. Das Leiden des kroatischen Volkes in der Vergangenheit, das in der Gegenwart durchaus nicht aufgehört hat, findet einen „Ansprechpartner“ in der Schmerzensmutter von Maria Vesperbild. Die Schmerzensmutter ist in ganz besonderer Weise auch die Mutter des kroatischen Volkes. Ihre Trauer, ihr Leid, aber auch ihre Stärke, ihr Mut, ihr Durchhaltewille verbindet sie mit dem kroatischen Volk. Ich bin ganz sicher, dass die Anliegen der Kroaten, die der Schmerzensmutter von Maria Vesperbild vorgetragen werden, in ganz besonderer Weise Erhörung finden! Ich hoffe, dass immer mehr Kroaten den Weg nach Maria Vesperbild finden, und ich wünsche mir, dass europäische Politiker einsehen, dass der Weg nach Europa über Kroatien führt. Kroatien, das „ante-murale christianitatis“ hat uns viel zu sagen, ich denke an die grosse Gestalt des

da sam vrijeme studija proveo na papinskom germansko-ungarskom kolegiju s mnogo hrvatskih prijatelja. Tjekom života, s mnogim divnim Hrvatima, budi se moja osjetljivost za potrebe i nevolje hrvatskog naroda. Hrvatska je bila stoljećima «predziđe kršćanstva». Stara Europa hrvatskom narodu bezgranično zahvaljuje. To je žalosnije ponašanje mnogih europskih političara, koji s neskrivenom sumnjom gledaju na pirmanje Hrvatske u Europsku zajednicu. Ovdje se u temelju nalazi lažno europsko razumijevanje i jedna upravo dramatska povijesna zaboravljivost. Hrvatska je europska povijest i europska sadašnjost. Patnja hrvatskoga naroda u prošlosti, koja nije prestala ni u sadašnjosti, nalazi partnera za razgovor u Majci boli, u Mariji od Vesperbilda. Majka boli je na poseban način Majka hrvatskomu narodu. Njezina žalost i patnja, ali također jakost i hrabrost, njezina izdržljivost povezuje nju s hrvatskim narodom. Siguran sam da potrebe Hrvata, koje se iznose Majci boli – Mariji u Vesperbildu - nalaze uslišanje na poseban način. Nadam se, da sve više Hrvata nalazi put do Marije u Vesperbildu, i želim si da europski političari uvide da put u Europu vodi preko Hrvatske. Hrvatska, «predziđe kršćanstva» ima nam mnogo reći,

Seligen Erzbischof von Zagreb, Kardinal Stepinac, der auch als Alumnus im päpstlich-deutsch-ungarischen Kollegs war und an der Jesuitenuniversität der Gregoriana studiert hat. Als Archivar habe ich oft seine Briefe, die er aus der Heimat ans Kolleg geschrieben hat, in Händen gehalten und mich von seiner Spiritualität, seiner tiefen Geistlichkeit, immer wieder aufs neue fesseln lassen. Die Schmerzensmutter von Maria Vesperbild und der grosse neue Selige des kroatischen Volkes, werden Ihnen helfen, alle Schwierigkeiten, alle Ungerechtigkeiten und Unvollkommenheiten aus der Kraft des Glaubens zu überwinden.

mislim na veliki lik blaženika nadbiskupa zagrebačkoga kardinala Stepinca, koji je također studirao na papinsko-germansko-ugarskom kolegiju i isusovačkom sveučilištu Gregorijana. Kao arhivar sam često držao njegova pisma, koje on slao iz domovine u kolegij, i od njegove duhovnosti i duboke pobožnosti uvijek bio ponovo duboko zahvaćen. Majka boli - Marija u Vesperbildu - i veliki blaženik hrvatskoga naroda pomoći će vam nadvladati snagom vjere sve poteškoće, nepravde i nesavršenosti.

A.P.

DODITE K MENI

Na Uzašašće Gospodinovo, 25. svibnja 2006., hodočastila je naša hrvatska misijska zajednica u pokrajinsko proštenište Maria Vesperbild. Počeci su

Glavni oltar u Vesperbildu

prošteništa u Maria Vesperbildu iz 17. stoljeća, točnije 1650. godine kad je sagrađena mala poljska kapelica na putu od Ziemetshausena i Langenneufnach, kao zahvala za kraj tridesetgodišnjega rata, Jakova od sv. Vincenta. 1673. počinje gradnja veće kapelice, da bi 1725. godine počeli s izgradnjom prošteništa crkve čija je posveta bila 1756. godine te je postala središte pobožnosti. Čudotvorna slika je u središtu oltara iz 16. stoljeća, ona prikazuje Mariju kako svog mrtvog sina drži u rukama. Spuštena Isusova ruka pokazuje na svetohranište koje je zapravo središnja točka svake crkve. U lijevoj ruci Marija drži rupčić s kojim želi reći:.

«Dodite k meni, ja vas razumijem. Izdržala sam istu bol kakvu i vi».

Ovo razmatranje muke i smrti Isusove bilo je stavljeno uz večernju molitvu redovnika pa odatle i naziv Maria Vesperbild. Godišnje ovim prošteništem augsburške

Vesperbild - 25.05.2006

biskupije prođe više od 10 tisuća hodočasnika. A mi iz H K Misije – Augsburg hodočastimo svake godine u Marija Vesperbild. Prvi i najrevniji bili su pješaci u pravom smislu hodočasnici, njih četrdeset i dvoje,

koji su krenuli pješice s kolodvora Oberhausen u 2 sata iza polnoći s kratkom molitvom za hodočasnike s fra I. Leutarom i s. V. Rupčić. Uz kratke предаhe, molitvu i razgovore, stigli smo u svetište. Upravitelj svetišta msgr. Imkamf pozdravio je hrvatske hodočasnike, koji su ispunili crkvu i prostor oko crkve.

Svečano misno slavlje predvodio je fra Luka Livaja iz Münchena, u suslavlju s voditeljem misije fra Antom i fra Ivanom. Fra Luka se u nadahnutoj propovijedi osvrnuo na današnje vrijeme, a osobito na «Sakrileg» i druge sekte koje iskrivljuju i zavode vjernike površnom i krivom pobožnošću, te ističući vjekovnu crkvenu i pravu pobožnost prema Gospi i Isusu Kristu čiju svetkovinu slavimo.

Vjernici su oduševljeno pjevali Gospine pjesme s članovima misijskog zbora, pod vodstvom Nike Radat i s. Verenom. Poslje sv. mise bio je blagoslov vozila i ručak po skupinama. Nakon okrepe, razgovora i pjesme okupili smo se u 16. sati u crkvu na svibanjsku pobožnost i krenuli prema spilji moleći krunicu i pjevajući pjesme.

U spilji smo ostali u kratkoj molitvi. Zatim je fra Ante zazvao Božji blagoslov za nazočne, a potom smo se razišli svojim domovima. Svetkovinu Uzašašća Gospodinova proslavismo u molitvi, pjesmi i razgovoru kao pravi hodočasnici za okrepu duše i tijela.

B. Müller / I. Leutar

KOD CRNE GOSPE – CZĘSTOCHOWA 02. – 05.06.2006.

Grad Częstochowa se prvi put spominje 1220. godine. U 14.stoljeću je šlezijski vojvoda Ladislaus von Oppeln u Częstochowi dao sagraditi jedan Paulinski samostan. Svećenicima toga samostana na brdu Jasna Gora povjerio je znamenitu sliku Majke Božje, nazvanu još Crna Gospa, za koju se vjeruje da ju je naslikao

još apostol Luka. Tako se grad još prije šest stoljeća našao pod Gospinom zaštitom i od tada iz cijele Poljske hodočaste vladari i potčinjeni, plemići i narod ka prijestolju Kraljice Poljske. Osim njih, svetište su do sada posjetili hodočasnici iz osamdeset zemalja.

U petak, 02. lipnja 2006. godine, na to daleko ali pobožno putovanje uputismo se i mi, vjernici Hrvatske katoličke misije iz Augsburga.

Vozili smo se noću preko Dresdena i poslje nešto duljeg zadržavanja na granici, stigli smo ujutro na naše prvo odredište - Goru sv. Ane.

Pred oltarom Crne Gospe - 4.06.2006

Pred svetištem Jasne Gore

Góra Świątej Anny

Góra Świątej Anny je do kraja II. svjetskog rata bila najvažnije katoličko hodočasničko mjesto u Gornjoj Šleskoj. Cijeli kompleks se sastoji od barokno-gotičke hodočasničke crkve, franjevačkoga samostana, bezbrojnih spomenika i kapelica, nazvanih brdo na

Kalvariju, jer prikazuju Kristov križni put. U središtu hodočašća mnogobrojnih domaćih i inozemnih hodočasnika je kip sv. Ane, visok 66 cm, od lipovog drveta. Pokraj crkve i samostana nalazi se hodočasnički dom, u čijoj smo kapelici mogli slaviti svetu misu u 11 sati koju je predvodio naš svećenik fra Ante Pranjčić. Poslije mise smo imali zajednički objed, a potom razgledali crkvu.

Częstochowa

Poslije podne smo krenuli za Częstochowu, udaljenu oko 85 km, gdje stižemo oko 17 sati. Iako smo bili već prilično umorni od dugoga putovanja, smjestivši se i večeravši u hotelu "Haga", ipak smo pošli prostranom ulicom do samostana i Gospine crkve na brdu Jasna Gora. Bili su to trenutci tihe, osobne molitve i zahvale za sretno prijeđeni put.

Pred krstionicom Karola Wojtyle

Pred rodnom kućom Karola Wojtyle

Nedjeljno je jutro osvanulo prohladno i kišno, što nas nije spriječilo da zajedno ponovno odemo do crkve na Brdu. Poljski svećenik, paulinskog reda p. Ireneusz Pompa, iznio nam je na hrvatskom jeziku povijest Jasne Gore i bio vodič kroz crkvu, bogatu riznicu, crkveni muzej i samostan. Kako reče p. Ireneusz u crkvi na brdu Jasna Gora do sada nije bilo Gospina ukazanja. Rekao nam je podatak o čudotvornim ozdravljenjima hodočasnika, kojih po njegovim riječima bude i do 2500 godišnje. O tomu svjedoče i razna pomagala za hodanje, ovješena na zidovima crkve. Poslije razgledavanja crkve, zajedničku sv. misu služili su fra A. Pranjčić i p. Irenej u kapelici samostanske crkve. Imali smo također prigodu za svetu ispovijed na njemačkome ili hrvatskome jeziku. Bili su Duhovi i valjalo je od grijeha očistiti dušu i

u njoj dopustiti djelovanje Duha Svetoga. Mnogi od nas su to i učinili, nadahnuti poticajnom propovijedi dvaju svećenika.

Na Duhovski ponedjeljak imali smo veliku čast slaviti sv.misu na hrvatskome jeziku i to točno uz glavni oltar i čudesnu Gospinu sliku. Bijaše to, zbilja, jedinstveni doživljaj, koji bi se teško mogao opisati riječima: Doživljaj lijepe punine u srcima i prekrasna završnica našega boravka u Częstochowi. Žurno smo pošli prema Oswiecimu, na mjesto mnogobrojnih zločina iz Drugog svjetskog rata.

Auschwitz-Birkenau: Koncentracijski logor

Auschwitz je jedan od najvećih i najstrašnijih koncentracijskih logora nacističke Njemačke. Taj logor je uspostavljen u Poljskoj, blizu grada Oswiecima. Imao je i pomoćni logor Birkenau. U mnogim su slučajevima sabirni logori u nacističkoj Njemačkoj bili

radni logori u kojima su zatvorenici radili kao robovi. Zato na ulazu u Auschwitz stoji poznati slogan „Arbeit macht frei“ (rad oslobađa).

Za vrijeme II svjetskog rata u tom najzloglasnijem logoru ubijeno je preko milijun nedužnih ljudi. Zajednički smo se pomolili za njihove duše. Još smo željeli posjetiti rodno mjesto velikog pape Ivana Pavla II.

U Auschwitzu - 5.06.2006

Wadowice

Lijep je to grad, 50 kilometara od Krakowa. U tome je gradu 18. svibnja 1920. godine rođen papa Ivan Pavao II. ili građanskim imenom - Karol Józef Wojtyła. Posjetili smo baroknu crkvu u kojoj je Karol Wojtyła kršten i bio ministrant. Tjedan dana prije nas, u toj crkvi je molio papa Benedikt XVI., zajedno s poljskim vjernicima za proglašenje blaženim pokojnoga pape Ivana Pavla II., koji je umro 2.travnja 2005. godine u Vatikanu.

Poslije tih doživljaja, zadovoljni i obogaćeni, uz molitvu i pjesmu, vozeći se desetak sati, stigismo u Augsburg u utorak u ranim jutarnjim satima. Neki su od nas, iako mamurni, pripremali radnu opremu.

Janja i J. Katolik

Životna odluka

I reče Bog: „Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična, da bude gospodar ribama morskim, pticama nebeskim i stoci - svoj zemlji - i svim gmizavcima što puze po zemlji!“

Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih. I blagoslovi ih Bog i reče im: „Plodite se, i množite, i napunite zemlju, i sebi je podložite! Post 1, 26 – 28

S ovim citatom iz Biblije, danas, veliki broj kršćana ima poteškoća, jer nisu sigurni koliko trebaju imati djece. Ovaj citat nam ne govori o određenom broju, nego o osobnoj odgovornosti za povjerene darove.

Opadajući broj novorođene djece pokazuje nam današnji problem. Ljudi postaju sve stariji, a sve manji broj djece dolazi na svijet. Za to postoji više razloga: - jedno dijete se ukalapa u životni standard, - rastući troškovi stana i veliki životni toškovi, - strah za radno mjesto pridonosi pitanju: «uklapa» li se jedno dijete više u našem životu ili ne? Isto tako postoji nagon za samoispunjenjem. Veliki broj mladih ljudi muči se s odgovornošću, koju dijete donosi sa sobom.

U društvu se, prije svega, promiče život samaca (Singelleben) kao dostatni život. Za životni uspjeh vrijede: izobrazba, zanimanje, ženidba, karijera, dom i tek možda dijete. Sve drugo se protivi današnjem načinu življenja.

Pa ipak u životu, mnogi parovi stoje pred odlukom: Još jedno dijete ili ne? Veliki broj, kako nam pokazuju statistički podaci, odlučuje se protiv djeteta. Kao majka mogu samo jedno reći da bez djece će vam nedostajati nasmješene dječje oči, posebice bliskost između roditelja i djece, razumijevanje za okolinu, te pogled za ono važno u životu itd.

Ja ne želim živjeti ili graditi kule u oblaku: djeca donose i teret za roditelje. Hobbije moramo djelomično odbaciti, neke stare prijatelje zaboraviti, jer dijete zahtjeva većinu roditeljskog vremena, osjećaja i tjelesne nazočnosti.

Mnogo toga se može organizirati uz pomoć bake i djeda ili je nadoknadljivo kad djeca porastu.

Danas je odgoj teško stanje između želja i istinske datosti, odnosno potreba. Svi se žure i žele da je djetetu bolje, trče ispuniti djetetove želje, staviti pred njega/nju sve mogućnosti otvorene. Pa tako odgajamo jednu potrošačku generaciju ljudi. A često zaboravimo da novac sam ne čini sretnim, jer prije novca moraju stići ljubav i toplina.

Odluči li se par za dijete, tad im je zamislivo, jedino, da na svijet dođe zdravo dijete. Prava zadaća počinje tek s odgojem. Nakon prvog djeteta postaje češće pitanje za daljnim mogućim podmlatkom. Tu smo opet pred odlukom za ili protiv drugog djeteta? Želi li žena još jedanput proživjeti besane noći, plač djece, nebrojene pelene i bočice ili ostati kod jednog djeteta?

Jedinci danas vrijede još kao: strašljivci, nesamostalni, nespretni, preoholi, tašti, sebični i nedruštveni. Prije su s njima osjećali samilost. Roditelji moraju za njih organizirati drugu djecu ili kolege da se s njima igraju ili se sami moraju s njima bavljati. Preko toga može doći do skrbnitva, zadržavanja za sebe i povećane ovisnosti od roditelja. Često postaju razmaženi princ ili princeza.

Roditelji moraju odgajati djecu pojedinačno, tj. prema potrebi da se djeca osjećaju prihvaćena i voljena. To je stanje osjećaja između razumjevanja za osbu s kojom

živiš i svojih osobnih potreba i prohtjeva. Pored novčanog tjesnaca tu je problem podjeljivanje vremena i pažnje za višestrukost.

Osobno za nas su prevladali prednosti braće i sestara. Djeca imaju jedno drugo i ne osjećaju se sami. Za njih je djeljenje od malih stvari samorazumljivo i oni su vrlo socijalno uklopljeni. S dječijom lukavštinom dosegnu svoj cilj i postignu ga. Mi kao roditelji posređujemo manju kontrolu, jer svoju pažnju dijelimo na više strana i tako automatski pravimo slobodne prostore.

Ubrzo smo osjetili želju za još jednim djetetom. Naše su molitve bile uslišane. Naša kći je došla na svijet i s njom društvene predrasude. Do prije nekoliko godina bilo je «normalno» treće dijete. Današnja okolina reagira često s nerazumjevanjem i dosta puta smo pitani je li ova trudnoća bila jedna «nezgoda»? - Ne, nego svjesna odluka! Moj suprug i ja osjećali smo se odgovorno zreli za još jedan daljni život sa svim njegovim prednostima i nedostacima za nas osobno.

Naravno mora se kod više djece strože računati, dječije igračke i odjeća biva dalje «prenošena» na mlađe dijete. Veća djeca moraju češće roditeljima u kućanstvu i kod mlađih braće i sestara pomoći. Roditelji ograničuju njihovo slobodno vrijeme i osobne potrebe na ono najpotrebnije. Razumljivo je da ovdje vlada prostorna tjesnoća stana.

Imali smo sreću da smo u Meitingenu mogli sagraditi dom. Svako dijete ima svoju sobu, jedan vrt kojeg zovemo našim. Mjesto odgovara našim predstavama za jednu obiteljsku toplinu. Sve je ponuđeno: dječiji vrtić, škola, mogućnost kupovine, igrališta, kafići, bazen na otvorenom, kino i sve je pregledno.

U Meitingenu se nitko ne okreće kad se ide s više djece. To sve spada u svakodnevnu sliku ulice. Ljudi imaju manje predrasuda i tako se posređuje i dobije osjećaj zajedništva.

Naša iskustva u velikom gradu su bila drukčija. Djeca su prije svega jedna zapreka kod traženja stana. Veći i povoljniji stanovi nalaze se samo u određenim blokovima s lošim glasom. Kuće i zemljišta su najvećim dijelom preskupi. Ljudi s kućnim ljubimcima su rađe viđeni kao iznajmljivači nego obitelji, jer djeca svuda smetaju. Svoj prirodni put ne mogu djeca nikako slijediti budući da smeta susjedima njihova igra ili uopće nema u blizini mogućnost za igranje. Sve je jedno veliko organizatorsko pitanje koje traži veliki utrošak vremena i muke za roditelje. U manjem mjestu, sve iziskiva i manje vremena i muke. Ljudi se međusobno bolje poznaju. Na brzinu može se organizirati susret djece, ali i odraslih. Brže se dolazi u doticaj i sve je osobnije. Često iščeznu dobne granice i jednostavno se jedni s drugima igraju.

Na «selu» još nije izumrla velika obitelj. Ima još kućanstava u kojem žive tri generacije. Veliko je pitanje za roditelje, koji sami žive u gradu: Tko će paziti na djecu, tko će nam spontano pomoći? Na selu to pitanje nije tako goruće. Ovdje je potpora velikim slovima pisana. Baka i djed pomažu kao babysitter ili u domaćinstvu, mlađi se brinu za starije.

Mislim da je za roditelje uvijek važna svjesna odluka i osobna odgovornost, a ne koliki broj djece, grad ili selo, bogat ili obični radnik. Danas je odgajanje djece veoma zahtjevan poziv, s puno odgovornosti. Često su zahtjevi vrlo veliki. Važan je osobni životni pogled, stav i ostvarenje. Koliko će djece jedan bračni par prihvatiti: Jedno, dvoje, troje ili više? Biblija daje poticaje za odgovore, ali odgovor mora svaki par osobno donijeti, pred Bogom i svojim narodom, i tako svoju odgovornost ostvariti.

Marija Škrobo-Jakobović

HRVAT – UGOSTITELJ

Je li gostionica protiv duše i tijela?

Bio sam još dijete kad sam čuo razgovor. Brat je htio otvoriti gostionicu, a majka je odgovorila: "Moj sinko, što će ti to? U gostionici se gubi duša i tijelo". Duboko mi je ostala u sjećanju ta misao. Obišao sam preko 30 restorana na prostoru naše misije, na površini 150 x 50 kilometara. Koliko sam mogao vidjeti tijelo nisu izgubili, a što je s dušom, to može dobar Bog prosuditi. Susreo sam među njima i dobrih vjernika. I tad sam malo popravio svoje mišljenje: I u gostionici se može biti čestit, vrlo teško, ali je moguće. Ali kad razmišljam kao župnik, procjena je teža. Računam da 40 restorana vodi 40 obitelji, i u njima rade najmanje još po dvije do tri obitelji. Nedjeljom ne može doći na misu više od 120 obitelji. Znači, opet su duše nastradale. A što misle sami ugostitelji, premalen je ovaj papir za njihova iskustva i razmišljanja.

Zašto Hrvati uvoze tako malo hrvatskih proizvoda?

Vjerojatno i niste obraćali pozornost da u Njemačkoj Hrvati vode preko 4 tisuće restorana i gostionica, a poneki i hotele. Zanimalo me koliko troše hrvatske proizvode. Moglo bi se reći ni 6 %. Zavirio sam u talijanske restorane, kojih ima preko 7 tisuća u Njemačkoj, i doznao da uvoze do 70 % talijanskih proizvoda. U čemu su Hrvati zakazali?

Na području naše misije nalazi se preko 40 restorana koje vode Hrvati. Ovdje ću navesti samo one koje sam uspio upoznati. U gradu Augsburgu imamo:

1., Za dobru kavu i osvježanje svratit ćeš u sred Augsburga u kafe-bar-bistro „**Cash**“. Lijepo je to uredio naš Miran Karaula, i još samo treba da se gosti nauče dolaziti.

2. U središtu, blizu sv. Ulricha i Afre je čovjek iz Južne Hrvatske - Nediljko-Nedo Plazibat, a vodi argentinski restoran „**Chorizo – arg. Steakhous**“.

3. Oni koji vole dobru pizzu, za tren su kod bračnog para Stjepana i Štefice Hukman u Eberlestr. 43. „**Pizza express**“, i neće se pokajati, kaže Stevo.

4. U istoj ulici na broju 33 je restoran „**Wittelsbach**“, u rukama Roberta i Mire Justin. Robert po rođenju povezuje Sloveniju i Hrvatsku, a to je u Račanovoj vladi bilo popularno.

5. Želiš li lijep ugođaj s malo više cvijeća i prirode, uz dobar zalogaj i kapljicu, tu je „**Volksfestwiese**“, koji uspješno vode Ivo i Ifeta Borić.

6. „**Post SV Gaststätte**“ vodi bračni par Jozo i Adrijana Begović. Često je tu nogometno navijanje, planiranje, a ispred je nogometno igralište, gdje redovno igra naš nogometni sastav „Trenk“.

7. „**Sportgaststätte-Ottmarshausen**“. Tu ugostiteljsku radnju vode Josip i Slavica Miličević iz Maglaja. Dva sina rastu da bi i njima pomogli.

8. Ni 15 km istočno od Augsburga je bračni par iz Liskovače Iko i Iva Matić. Od 1. svibnja 2005. u Eurasburgu vode restoran „**Gasthof zur Post**“. Imaju veliko ugostiteljsko iskustvo. Iko je ugostitelj još od 1981. godine. Tako su ugrađeni da bi pomislio da su purgeri iz Zagreba, a ne dobri ljudi od duvanjskog kraja.

9. Dvadesetak kilometara sjeveroistočno od Augsburga je Unter-Wittelsbach. U tom mjestu vode „**Hotel Sisi**“ iskusni iz Tramošnice Manda i Jozo Majić. Posavina mora uspjeti.

10. A tridesetak kilometara sjeveroistočno od Augsburga je Schrobenhausen. Naš Pile Jurić vodi „**F.C. Schrobenhausen**“. Kaže da je naučio raditi, pa mu je taj sportski restoran premalo. Otvorit će ponovo u Augsburgu. Neka mu je sretno.

11. Ni petnaestak kilometara sjeverozapadno od Augsburga je mjesto Langweid. Bračni par Jasminka i Željko Šimunović iz Vukovara uz dva sina: Antun 12 i Marko 9 godina, uspješno vode restoran.

12. Pođi 30 km sjeverno od Augsburga, doći ćeš u Meitingen. Tu je nezaobilazan „**Adria-Hof**“ u vlasništvu Branka i Angelike Maretić. Branko je od Drniša i već 23 godine vodi tu radnju. Dok on i supruga neprestano rade, majka Boja uz rad ne zaboravi ni molitvu. Gosti koji uživaju u raznovrsnom jelu i piću, mogu u isto vrijeme ispod nogu gledati kroz staklo kako proljeću lijepe ribe.

13. Petnaestak kilometara južno od Augsburga je Mering i u njemu je restoran „**Waldgaststätt**“, Friedenau 22. Tu je obitelj Marka Đonlića. Nisam mogao sve saznati. Telefonski sam čuo mlađeg sina Mateja, od 15 godina. Slabo govori hrvatski. Obećao je da će drugi put biti bolje.

14. Još južnije od Augsburga je Bobingen i na kolodvoru ćete naći našeg Niku i Finku Barać. Uspjeli su odgojiti 6 djece i raditi u ugostiteljstvu. Sad uspješno vode „**Bahnhofkiosk**“. Niko nije mogao dugo razgovarati, jer treba raditi, kako kaže. Oh, da je toliko marljivosti u našoj Bosni, kako bi lijepa bila!

15. Jugozapadno od Augsburga je Schwabmünchen. U tom gradu Snježana i Ivica Šimić već 13 godina vode restoran „**Schlemmerstube**“. Samo ime restorana znači uživati u dobrom jelu i piću. Ali kako reče Snježana: „Svega mi je dosta i hoću svoj obiteljski mir“. Zar to nije prava odluka.

16. U istom gradu je restoran „**Schützenheim**“. Jozo i Snježana Čutura, od Travnika dobro se snalaze. Uz dvoje djece dobri su i ugostitelji.

Na jugu, 38 km od Augsburga, nalazi se grad Landsberg. U tom gradu su trojica iskusnih ugostitelja.

17. Najmlađi je Marijo Opačak. Njegov restoran je jasan i po imenu: «**Bahnhofrestaurant Dalmacija -Kroatische Spezialitäten zum Marijo**». Tko voli nek izvoli. Otac je umro prije deset godina, a Marijo sa suprugom Ivanom i dvoje djece, uz majku Dragicu želi nastaviti očevim putem.

18. Usred starog grada Landsberga je «**Schafbräu – Croatia grill**». Iskusni ugostitelji Ivan i Grozdana Braovac imaju pune ruke posla. Ivan, podrijetlom iz duvanjskih Stipanjića, kao omiški grafičar odlazi u Berlin. Od prije pet godina u Landsbergu uspješno nastavljaju ugostiteljstvo. Svih četvero djece su u školi.

19. Ipak, najduže su u Landsbergu naši Frano i Iva Lukač iz duvanjske Liskovače. Tijekom 23 godine, tj od 15. srpnja 1983. radi njegova «**Opatija grill**». Nije se ni čuditi što priželjkuje obnovu. Frano je došao u Njemačku prije 45 godina. Iva je odgajala 9 djece i dohranila Franine roditelje. Udali su 6 kćeriju. Sin Ivica je fratar, sad župnik u Gračacu, a kći Željka je časna sestra u Zagrebu. S njima radi još sin Marinko. Na sve bi se ovo moglo reći: »Je li to moguće«?

20. Prije godinu dana bračni par Mile i Marica Papić zatvorili su restoran «Dubrovnik» u Landsbergu i prešli u desetak kilometara udaljeni Pürgen. Otvorili su «**Gaststätte Bürgerhaus - kroatische und internationale Spezialitäten**». Mještani Pürgena su ih odmah prihvatili. Prepoznali su da Mile i Marica dobro rade i mole, drže red i raspoloženje. Sin i kćer su u Munchenu na izobrazbi. Oni su iz livanjskih Lištana i imaju veliko ugostiteljsko iskustvo. U Bielefeldu su proveli 10 godina, u Gilchingu 4 i pol godine, u Landsbergu 13 godina i sad u Pürgenu. Zanimljivo je bilo čuti kako Marica razmišlja o proteklim godinama. Na početku kad smo otvorili restoran, mislili smo da nam molitva ne treba, nemamo vremena, moramo raditi. A onda uvidiš u životu da se bez Boga ne može. Našli smo vremena i za molitvu i za rad. Ovakvo je najbolje.

21. Ni petnaestak kilometara istočno od Landsberga je jezero Ammersee. U mjestu Uttingu na samoj obali nalazi se «**Cafe' – Seerestaurant**» na imenu Renate i Stjepana Pavić i Marije i Ivica Purić. Svi imaju posla ljeti, jer ljudi uživaju na suncu i u vodi.

22. Ali Stjepan Pavić ide još dalje. Pet-šest kilometara dalje u mjestu Eching otvorio je i drugu ugostiteljsku radnju od 1. ožujka do početka studenoga «**Cafe am See**». Tu radnju vodi naš Mirko Krolo s Kamenskog sa suprugom Marom iz Dobrića. Odgajaju 5 djece u dobi od 16 – 28 godina.

23. U Diessenu restoran vodi od 1. ožujka do početka studenoga Ivica Pavić iz Rašeljaka, a s obitelji stanuje u Buchloe.

24. Desetak kilometara južnije od Diessena je Pähl. U Pählu imaju restoran Mate i Sanda Krolo.

Još pet kilometara dalje prema istoku je mjesto Würthsee/Auing.

25. Tu ćemo naći mladi bračni par Mirka i Lucu Matić. Oni vode restoran «**Landgaststätte Dietrich – internationale Gerichte & Kroatische Spezialitäten**». Radnja se vodi i na bratu Juri, ali braća su pa to uopće na smeta, jer svi su oni od duvanjske općine.

26. Nekoliko minuta vožnje eto te u Inning am Ammersee. Tu ćeš naći opet naše susretljive domaće ljude Livnjake: Luka i Slava Crnjak i brat mu Nikola sa suprugom Ivankom. Uspješno upravljaju restoranom «**Silberfasan**» više od 10 godina. Tu poslužuju i naši ljudi, kao što je Željko Kozina itd.

27. Spustiš se niz jezero ni desetak kilometara na samoj obali je veoma uređen i luksuni hotel «**Promenade**». Taj hotel s više od 4 zvjezdice je vlasništvo bračnog para Ante i Mare Brekalo. Ante je rodom iz Aržanog. Predsjednik je i udruge ugostitelja kojih ima 186 u udruzi. Naučili su ići na misu u München kod splitskih franjevaca. A k

njima su često dolazili poznati hrvatski političari. Odgojili su troje djece, koji se ne žele baviti njihovim poslom.

Desetak kilometara istočno prema Münchenu je grad Starnberg. Starnberg je najistočnija postaja naše misije.

28. U Starnbergu nalazimo veoma poznati restoran obitelji iz Prisike Bože i Marije Ledić pod nazivom «**Gasthof in der Au**». Četvero djece su na izobrazbi. Matija studira u Zagrebu, a troje mlađih su u Starnbergu. Bože preko ljeta vodi restoran na Braču, a Marija stigne sve u Starnbergu. Tu su i susretljivi naši mladi konobari Mario Budimlić i Tomislav Bujan.

29. U drugom dijelu grada koji se zove Söcking nalazi se restoran «**Opatija - Kroatische und Internationale Spezialitäten**». Susrećemo obitelj Josipa i Rosande Matić iz Likovače. Odgajaju dva sina.

30. U Starnbergu je i «**Cafe' Restaurant City**», koji vodi gospodin Bobić. Njega još nisam uspio upoznati. Kažu mi da je iz Bosne, a to znači da nije loš.

31. Ni desetak kilometara južnije od Starnberga, ali uz brdo, blizu jezera u Feldafingu je veliki restoran «**Raststube – Feldafing: Makarska Gill**». Od 1983. godine taj restoran je vodio Bože Ledić, a od 2000. uspješno vode Marko i Tonka Žaja. Tri sina stasaju i pomažu roditeljima.

32. Dvadeset kilometara južno od Starnberga je Penzberg. U Penzbergu nalazimo restoran i hotel «**Stadthotel – Berggeist**», koji vodi bračni par Jakov i Milenka Krolo. Jakov je iz Kamenskog, a Milenka r. Matić iz Liskovače. Oboje su neprestano u ugostiteljstvu. Taj posao nije lagan, posebice za roditelje koji odgajaju djecu kao njih dvoje. Do Münchena je pedesetak kilometara, pa mlađi konobari se teško u Penzbergu zadrže, kaže Jakov.

33. Dvadesetak kilometara jugozapadno od Penzberga naći ćemo Bad Kohlgrub. Tu je restoran «**Makarska Grill**». Duže od 20 godina Mate i Ljuba Ivančić iz Prisoja vode taj restoran i još se nisu umorili.

Još nisam uspio doći do mjesta Rehlinga, u kojemu je naš g. Opačak, do Türkheima, a u njemu je naš Marinko Lukač, do Pöttmesa, a u njemu gosp. Marko vodi restoran. Nisam upoznao ni ugostitelje: I. Babića i tko zna koliko ih još ima, koji su kršteni, a žive kao da nisu, dolaze iz hrvatske domovine, ali su je zaboravili. Ne bih želio nikoga uvrijediti, nego sa svima nazdraviti, a još više sa svima Boga slaviti, Vaš

Fra Ante Pranjić

Smotra zborova djece i mladih u Offenbachu

Mali zbor naše misije je sudjelovao na smotri zborova djece i mladih iz hravskih katoličkih misija u Njemačkoj. Smotra je održana 5. listopada 2006. u crkvi Presvetog Trojstva u Offenbachu. Misno slavlje je predvodio delegat za hrvatsku pastvu u Njemačkoj fra Josip Bebić u zajedništvu sa voditeljem HKM Offenbach fra Mladenom Marićem. Na Misi je sudjelovalo oko 1000 članova zborova i mladih iz jedanaest hrvatskih katoličkih misija.

Delegat je u propovijedi naglasio važnost pjevanja za vrijeme liturgijskog slavlja jer i **anđeli, arkanđeli i sveti slave u nebu Boga pjevajući.** Naš mali zbor od 19 članova pod ravnanjem sestre Verene Rupčić i uz orguljsku pratnju Nike Radat je nastupio drugi s pjesmama «**U tišini hrama**» i «**Darovi prepuni radosti**». Nastup je bio jako uspješan jer

smo s više strana dobili pohvale da je naš zbor bio najbolji što nas je jako razveselilo. To treba zahvaliti upornoj sestri Vereni ali posebno članovima našeg malog zbora koji su redovito dolazili na probe i uporno vježbali. Bez muke nema nauke kaže narodna poslovića, tako i bez upornog vježbanja nema ni dobrog pjevanja. Naši mladi su se zaista trudili i zaslužuju da ih se poimenice nabroji:

Antonela i Marija Bolotin, Josip Brzović, Mate Brzović, Nikolina Čaleta, Kristina Ivanović, Josipa i Magdalena Kremenjaš, Mirjana Lozančić, Dajjana Luburić, Katarina Marčić, Ines Mijić, Franciska i Štefani Spajić, Franciska Müller, Valentina i Anita Setka, Ivana i Ljubica Titlić. Treba napomenuti da su još sa zborom vježbali Ana Grgić, Ina-Lorena Jozić i Filip Tomšić, ali su b ili spriječeni sudjelovati na smotri.

Hvala i roditeljima koji su omogućili djeci da dolaze na probe. Neka ovaj uspješni nastup u Offenbachu bude poticaj mladima da ne posustaju a starijima dobar primjer kako se upornim radom može postići i dobar uspjeh.

Završit ću biblijskim riječima kojima je otac Bebić potakao mlade: «**Pjevajte Bogu, pjevajte Kralju našem, pjevajte Bogu jakosti našoj, pjevači vrsni, jer je on naš Spasitelj i Otkupitelj, zaštita naša i milosrđe naše**».

Niko Radat

HRVATSKA DOPUNSKA ŠKOLA

Hrvatska dopunska nastava za učenike iz Augsburga i okolice počela se održavati početkom 90-tih u pet škola: VS Birkenau, VS Herrenbach, VS Vor dem Roten Tor, te u Gersthofenu i Meitingenu, s velikim brojem polaznika.

Od rujna 1999 roditelji zanemaruju tu važnu dužnost prema svojoj djeci. Opada zanimanje za učenje materinjeg jezika i upoznavanje svoje kulturne baštine.

Njemačka država počima štedjeti na raznim razinama što se odrazilo i u školstvu. Gubimo pravo na učiteljicu poslanu iz RH.

Od siječnja 2006. godine nastavu održava gđa. Margareta Kutnjak. Dolazi iz Ingolstadta i ponedjeljkom i utorkom poučava djecu u dvije škole.

Roditeljski odbor, sobolje Hrvat.kat.misije i učitelji dopunske škole nastoje sve učiniti da se Hrvatska dopunska škola ne ugasi. Žele omogućiti djeci koja su rođena ovdje da se upoznaju sa svojom hrvatskom baštinom kroz predmete hrvatske povijesti, zemljopisa, književnosti i nauče materinjski jezik. Često se obraćaju nadležnima u Augsburgu, Munchenu i Zagrebu.

Odluka o daljnjem postojanju Hrvatske dopunske škole, ovisi o vama, roditelji.

Hvala svima koji na bilo koji način doprinose dobroj izobrazbi hrvatske djece.
U ime Roditeljskog odbora: R. Brzović

Učenici u Hrvatskoj školi, listopada 2006

RAZGOVOR S DUHOM HRVATSKOGA JEZIKA

Posvećeno ocu prve hrvatske gramatike **Bartolu Kašiću**

Rekli su mi da Te zaboravim

- *Ja te nisam zaboravio.*
- Rekli su mi da si ružan*
- *Ja im nisam vjerovao.*
- Rekli su mi da nisi hrvatski*
- *Ja to nisam priznao.*
- Donosilu su zakone da Ti ime promjene*
- *Ja ga nisam mijenjao.*
- Donosili su zakone da Ti se ime briše*
- *Ja sam ga pisao.*

Kada su Te čupali iz Zemlje

- *Ja sam Te sadio u srcu.*
- Kada si gorio u plamenu*
- *Ja sam gorio s Tobom.*
- Kada su Tebe mučili*
- *I ja sam bio mučen.*
- Kada su rekli da si mrtav*
- *Ja sam vjerovao u Tvoje uskrsnuće.*

- Kuda god sam hodao*
 - *Vido sam Te u bojama cvijeća.*
Ako je daždilo
 - *Vidio sam Te u dijademu duge.*
U razgovorima sa slapovima hrvatskih potoka,
rijeka, jezera i mora
 - *Slušao sam Tvoje riječi.*
Od milijuna hrvatskih pokojnika,
Jeziče Hrvatski,
Jedino si Ti neumrli!

Dr. Zvonimir Bartolić , 31.prosinca 1991.

Poštuješ li svoje dijete

Ni stranac ne cijeni čovjeka koji ne poznaje svoj jezik, vjeru i kulturu. Ako svoj jezik ne poštuješ, kako ćeš poštivati tuđi? Kad te upitaju, odakle dolaziš – možeš li mirne savjesti reći da si Hrvat, a ne poznaješ ili si zataio hrvatski jezik?!

Lijepo je učiti materinjski jezik

Drugim riječima, zatajiti mater, domovinu, dijete pa i sam sebe – strašno to zvuči. Ovim razmišljanjem pozivamo sve hrvatske roditelje da upišu svoju djecu u Hrvatsku dopunsku školu, koja se održava svakog ponedjeljka u Sant-Georg Schule u

Augsburgu od 14 – 17 sati, te svakog utorka u Wittelsbacher Schule u Augsburgu, također od 14 – 17 sati.

Dragi roditelji!

Najbolje ulaganje (investicija) i bogastvo leži u stjecanju znanja i izobrazbe Vašoj djeci. Zato Vas od srca pozivam i želim da to ne uskratite svojim najdražima! To je poruka hrvatske učiteljice:

Margareta Kutnjak

Izbor Misijskog vijeća 2006.

Ponovo su na području augsburške biskupije birana nova župna i misijska vijeća, koja pomažu svećenicima i župnicima pri radu i aktivnostima u župi ili misijskoj zajednici. Tako su, nakon 4 godine, 12.03.2006 i u našoj misiji održani izbori za sastav novog misijskog vijeća. Birački odbor koji je baš za tu priliku izabran uz podršku cijelog tadašnjeg vijeća odlučio je za što je moguće otvoreniji način biranja vijeća, uz sudjelovanje što većeg broja vjernika i članova naše misijske zajednice. Odlučeno je da je najbolje da se izbori održe u crkvi St. Moritz i to nakon mise. To je dalo mogućnost da izboru prisustvuje što veći broj župljana i na taj način vijeće bude stvarno vijeće svih nas koji dolazimo na misno slavlje u St. Moritz.

U samim pripremama za izbore pokušalo se svakom vjerniku omogućiti da izravno sudjeluje na izborima, jer je prijava za kandidaturu bila javna i svakom dostupna, a i naš župnik je redovito najavljivao i upućivao na izbore. Popisi za prijave su tjednima redovito bili dostupni svakome tko se želio prijaviti kao kandidat. Na taj način se za izbore prijavilo preko 35 kandidata koji su se natjecali za 12 potrebnih vjećenika, koliko je bilo potrebno za sastav novog vijeća.

Nakon izbora na kojem je predano 311 glasačkih listića, od kojih su 22 listića bila nevažeća, izabrano je novo vijeće koje sačinjavaju slijedeće osobe:

Brzović Anđa, Brzović Rajka, Grgić Marina, Karačić Marijo, Katolik Ivica, Knez Vlatko, Luburić Ivana, Markić Nevenka, Müller Biljana, Nedić Mirko, Oršolić Luja i Spajić Draženko.

Hvala svima koji su sudjelovali u izborima, bilo kao glasači ili kandidati.

Posebna hvala kandidatima koji nisu izabrani, želimo se ovim putem zahvaliti na podršci i pomoći te se nadamo da će iako nisu izabrani, i dalje pomagati župnika i vijeće te i dalje aktivno sudjelovati u radu naše zajednice, rado su došli sa svim prijedlozima i sugestijama.

Također se zahvaljujemo članovima starog vijeća koji su pružili priliku mlađim vjernicima da budu izabrani. Oni su u protekle četiri godine aktivno i požrtvovno radili za korist naše Misije.

Velika hvala na svemu što su učinili za našu zajednicu, na trudu, zalaganju i požrtvovnošću i na vremenu koje su dali na raspolaganje, a među njima su: Venka Šetka, Niko Radat, Pero Aračić i Niko Marijanović. Hvala im, jer su svojom dobrom suradnjom, puno toga doprinijeli našoj zajednici.

Na sastanku novog vijeća koji je sljedio izabrano je i vodstvo vijeća u sljedećem sastavu:

Vlatko Knez - predsjednik
Luja Oršolić - dopredsjednik
Draženko Spajić - blagajnik
Biljana Müller - tajnik

U takvom sastavu vijeće stoji svima na raspolaganju jer smatramo da nam je svima prvi i osnovni zadatak da potpomognemo našim svećenicima i sestrama u razvoju naše Misije da se osjetimo kao jedna zajednica i da svojim savjetima i prijedlozima poboljšamo suživot svih nas, a pogotvo i razvoj naše djece, koja posebno trebaju našu pomoć i podršku. Da bi i oni svojoj djeci znali reći tko su i odakle su i to na hrvatskom, da dobiju osjećaj za svoju domovinu, da se ne stide svojih korjena i da s ponosom mogu posvjedočiti pripadnost katoličkoj vjeri i hrvatskom narodu. To bi nam trebao biti prvi i osnovni zadatak: da znamo tko smo i odakle smo.

Misijsko vijeće nema veliku moć odlučivanja ali može pomoći župniku pri donošenju mnogih odluka, zato je važno da se čuje što više glasova da bi se što bolje moglo znati što je potrebno a što nije. Zato je dobro da se uključi što veći broj župljana i tako izravno sudjeluje u mnogim odlukama.

Mi iz vijeća će mo pokušati oživjeti što veći broj aktivnosti u koje se mogu uključiti svi oni koji nisu članovi vijeća i na taj način aktivno utjecati na rad vijeća. Pokretanje tih projekata će biti objavljeno na misi ili pomoću letaka djeljenih ispred crkve, sve aktivnosti će biti dostupne svakom članu naše misije koji je spreman aktivno raditi na dobrobit cijele zajednice.

Ako netko ima kakav prijedlog za osnivanje neke nove aktivnosti neka se slobodno javi župniku ili vijeću pa će se ukoliko se vidi potreba za to pokušat i ostvariti ta zamisao.

Već se pomalo i ostvarivaju oderđeni projekti, kao folklor za odrasle ili učenja standardnih plesova za članove misije, a uz to su besplatni jer se za sada temelji na dobrovoljnom radu naših članova. Na sličan način ćemo pokušat pokrenuti još više takvih inicijativa od kojih mogu koristiti svi župljani. Veoma je potrebno da se odazove što više župljana da bi takve akcije i ponude mogle i suživjeti i donijeti korist cjeloj Misiji. Zato vas pozivamo da se svi uključite u što većem broju u sve te aktivnosti. Potrebni smo jedni drugima. Sami ne možemo puno toga ostvariti, ali zajedno možemo mnogo učiniti, jer skupa samo jači.

V.Knez

SUSRET HRVATSKE KATOLIČKE MLADEŽI PULA - 29. TRAVNJA 2006.

U ranim jutarnjim satima u subotu 29. travnja slijevale su se kolone autobusa i osobnih automobila prema gradu Puli iz svih krajeva Hrvatske, susjedne Bosne i Hercegovine, Slovenije, Srbije i Crne Gore, te hrvatskih katoličkih misija u Austriji, Njemačkoj i Švicarskoj. Krenuli smo tako i mi mladi iz Augsburga s jednim autobusom od 30 mladih s fra Ivanom dr. Leutarom u 5 sati izjutra s Plärera. Usprkos lošem, hladnom i kišnom vremenu koje nas mlade hodočasnike pratilo čitavim putem. Pula je bila »preplavljena« radošću, ushitom, poletom, plesom i pjesmom mladih hodočasnika, njih više od 18.000 koji su došli s više od 350 autobusa, i to na Susret hrvatske katoličke mladeži koji je ove godine održan 29. i 30. travnja u Puli i po župama Porečko-pulske biskupije. Svi su sudionici na Tunelu »Učka« dobili paket s hranom, vodom i informacijama za tijek susreta. U subotu u 18 sati započela je svečana misa Susreta hrvatske katoličke mladeži koju je predvodio zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić, zajedno s apostolskim nunci-jem u Hrvatskoj nadbiskupom Franciscom Javierom Lozanom, hrvatskim nadbiskupima i biskupima te 270 svećenika. Na misi su i predstavnici državnih, županijskih i gradskih vlasti na čelu s potpredsjednicom Vlade Jadrankom Kosor. Riječi dobrodošlice svim mladima, svim nadbiskupima i biskupima, sveće-nicima i predstavnicima vlasti uputio je porečki i pulski biskup Ivan Milovan, poželjevši neka ovo slavlje i dvodnevni susret hrvatske katoličke mladeži bude svima okupljenima trenutak zajedništva, poticaja i ohrabrenja za življenje i promicanje pravih vrednota duha u današnjem svijetu. Nuncij Lozano prenio je pozdrav Svetoga Oca koji je uputio hrvatskoj katoličkoj mladeži okupljenoj u pulskoj Areni te ih je potaknuo da s vjerom i nadom oduševljeno i velikodušno poslušaju i prihvate glas Isusa Krista učitelja „koji je ovdje i zove“ po imenu mladiće i djevojke da se revno pripreme za raznovrsne odgovornosti koje ih očekuju u obitelji, građanskom društvu i u Crkvi.

Govoreći o izboru dobra i zla, kardinal je mladima rekao da se u takvim dilemama nikada ne pokolebaju nego da uvijek biraju dobro, »makar to značilo trenutačni neuspjeh, proigranu šansu ili pak materijalni gubitak«. »Ne povodite se za pričama kako se bez rada i znoja može ostvariti nešto u životu. Budite uvijek svjesni svojega dostojanstva i odgovornosti prema Bogu koji vam je darovao život«, rekao je kardinal Bozanić potičući mlade na življenje svetosti. »Otvorite srce i stalno oslušujte Božju volju. On najbolje zna što vam je najpotrebnije i kojim vam je životnim stazama ići«, poručio je mladima kardinal Bozanić na misi u pulskoj Areni pozvavši ih na kraju da budu glasnici nade i boljega svijeta u ovome našem

umornom vremenu.

Program drugoga dana Susreta hrvatske katoličke mladeži nastavljen je po župama Porečko-pulske biskupije. Bili smo na misi u crkvi sv. Eufemije u Rovinju koju je predvodio zadarski nadbiskup Ivan Pređa zajedno s dvadesetak svećenika. Na misi se okupilo oko dvije tisuće mladih iz Zagrebačke nadbiskupije te Đakovačke i srijemske, Varaždinske, Požeške i Dubrovačke biskupije. U propovijedi se nadbiskup osvrnuo na misno slavlje u pulskoj Areni, istaknuvši kako je to velik događaj Crkve u Hrvatskoj, svake nadbiskupije i biskupije, ali i svakoga sudionika. »Taj povijesni događaj u Areni slika je života naše Crkve, obitelji i svakoga sudionika. Naš život je dar, mi smo obdareni životom, svojim rođenjem započeli smo put koji nas je doveo do susreta s Kristom. Početak je to hoda u vjeri za koji se nadamo da će završiti u nebeskoj domovini«, kazao je nadbiskup Pređa te je istaknuo da je na susretu u Areni učinjen zajednički korak k vjeri, a time je doživljeno zajedništvo mladih vjernika iz domovine i inozemstva. Vratili smo se u Augsburg 1. svibnja u jedan sat poslije pol noći.

Dalje nastavljamo sa susretima u našem centru. Evo i tema susreta za slijedeću školsku godinu.

Teme za slijedeću školsku godinu 2006/07.

- 14.10. 2006. - **Misija i zajedništvo,**
- 11.11. 2006. - **Vrednote današnjeg svijeta**
- 09.12. 2006. - **Isus Krist – Mesija**
- 13.01. 2007. - **Životni poziv**
- 17.02. 2007. - **Molitva – Riječ Božja**
- 10.03. 2007. - **Praštanje – Prihvatanje sebe i drugih**
- 21.04. 2007. - **Svjedočenje Isusa**
- 12. 05.2007. - **Komunikacija**
- 09.06. 2007. - **Sv. Misa**

Kateheza za odrasle i mlade svakog prvog petka u mjesecu nakon sv. mise u kapelici centra

- 06.10. 2006. - **Sv. Franjo**
- 03.11. 2006. - **Krštenje**
- 01.12. 2006. - **Potvrda**
- 02.02. 2007. - **Sveta pričest**
- 02.03. 2007. - **Ispovijed**
- 04.05. 2007. - **Bolesničko pomazanje**
- 01.06. 2007. - **Svećenički red**
- 06.07. 2007. - **Ženidba**

Fra Ivan dr. Leutar

10. SUSRET HRV. MINISTRANATA U BAVARSKOJ

Bijaše to uistinu, „dan što ga stvorio Bog», dan molitve, druženja, pjesme i igre. Prvog svibnja 2006. godine odzvanjala je crkva sv. Mihovila u Rosenheimu hrvatskim pjesmama i molitvama. Više od 400 osoba sudjelovalo je na 10. Ministrantskom susretu. Bijahu to ministri iz 9 od 11 hrvatskih katoličkih misija

Pred crkvom u Rosenheimu - 1.05.2006

u Bavorskoj. Fra Josip Kulović, misionar u Rosenheimu pripremio je sa svojim pastoralnim osobljem i vjernicima, cjelokupni molitveni, prehrambeni, društveni i sportski tjek tog susreta. Svi

smo uživali u glazbenom dijelu koji je za misu, posebice za mlade, pripremio gosp. Mirko Kapetanović. Vokalno i instrumentalno predvodili su mladi iz Rosenheima, a svi su se iz drugih misija rado i zdušno pridružili.

Na početku misnog slavlja sve je pozdravio domaćin fra Josip Kulović. Zatim je riječ pozdrava i poticaja uputio fra Ante Pranjić, voditelj misije u Augsburgu i glasnogovornik naših misija u Bavorskoj. Misno slavlje je nadahnuto predvodio fra Ante Marković „Jojo“, uz misionare fra Ivana Čuguru, don Niku Šošića, o. Milu Gugića, fra Božu Ančića, don Matu Križića i fra Mogmira Kikića.

Poslije radosnog misnog slavlja slijedio je zajednički ručak u 12,30 sati pred dvoranom po sunčanom vremenu. Vjernici iz Rosenheima, na čelu s tajnicom gđom Ružicom Lončarić, veoma su spretno i brzo poslužili mnoštvo ministranata s veoma ukusnim jelom i pićem, koje mladi vole.

Oko 14 sati slijedio je treći dio susreta: druženje i sportsko natjecanje na uređenim sportskim terenima. Za stolom pastoralnog suradnika Josipa Vrdoljaka brzo su raspoređene po uzrastu pojedine skupine iz naših misija. Najprije je na atletskoj stazi slijedilo natjecanje u trčanju od tri uzrasta: u naraštaju od 7 do 8 godina prva

bijaše curica iz Augsburga Štefani Spajić; Od 9 do 10 godina pobijedila je Anja Pongravčić iz Freisinga. Druga je dotrčala naša Katrin Tokić iz Augsburga, od 11 do 12 godina prva je dotrčala Kristina Ivanović iz Augsburga.

U natjecanju dječaka u dobi od 7 do 8 godina prvi bijaše Ivan Pejić iz Münchena, od 9 do 10 godina pobijedio je Danijel Tufegdžić iz Kemptena, a od 11 do 12 godina pobjednik bijaše iz Augsburga Mijo Stanić. Poslije natjecanja u trčanju č.s.Ines

Najbolji u sportskom natjecanju dobiše odličja

Marić je s djevojčicama vodila igru graničara u skupinama od triju uzrasta. U natjecanju graničara u dobi od 7 do 12, kao i od 13 do 16 godina, pobjedile su djevojčice iz

Augsburga. Na dva nogometna igrališta se odvijalo pravo nadmetanje misijskih sastava. Svi smo se divili djevojci – ministrantici od 16 godina, koja je bolje igrala nogomet od svojih kolega. U skupini uzrasta do 13 godina, pobijedio je sastav iz Ingolstadta, a od 13 do 16. godina pobijedili su dečki iz Kemptena. Stariji momci od 16 godina pa nadalje nisu nagrađivani, iako su igrali vrlo lijepo.

Bilo je tu i bučnog navijanja. Toplo sunce je sve tako ugodno zagrijavalo i pojačavalo navijačku strast misionara i zagrijanih ministranata. Oko 17,30 sati uslijedilo je proglašenje pobjednika, dok su nogometnu utakmicu još uvijek igrali ministranti - momci stariji od 17 godina. Misijske vrste dobiše pehare, a najbolji pojedinci medalje oko vrata.

U 18 je sati našem prelijepom druženju došao kraj. Autobusi su čekali, a umorni ministranti i ministrantice tražili su još nepopijene bočice vode ili soka. Bijaše tu i izmjene mobitelskih brojeva koji će dobro poslužiti do iduće godine i novog susreta. Hvala našim domaćinima u Rosenheimu. Oni su se dobro uznojili, ali su svima nama pružili bogat dan i lijep doživljaj. A.P

Folklor i ples

Ples u slobodno vrijeme

Prednosti plesanja se protežu od poboljšanja vašeg zdravstvenog stanja pa do druženja i zabave. A možete naučiti razne načine plesanja.

Zašto plesati?

Navodimo nekoliko razloga zašto biste mogli početi učiti plesati već danas!

- pomaže vašoj koordinaciji;
- pomaže vašoj snazi;
- pomaže vašoj izdržljivosti;
- pomaže vašoj svitljivosti i omogućava vam zdravije zglobove;
- pomaže vašoj ravnoteži;
- izgara višak kalorija;
- možete naučiti o vašem tijelu i kako ono funkcionira;
- možete susresti druge osobe s različitim načinima življenja;
- to je način da izgradite vaše voditeljske sposobnosti i sposobnosti za timski rad;
- druženje i zajedništvo
- to je drugačiji način vježbanja vašeg uma;
- i naposljetku, ali ne i zadnja stvar - ples je zabava i uživanje.

Što plesati?

Postoje razni plesovi:

· narodni plesovi	· disco
· standardni plesovi	· rock'n'roll
· balet	· sekvencijalni plesovi
· step	· break dance
· alternativni ritmovi	· eclectic boogie
· show-dance	· latinsko-američki plesovi itd.

Riječ folklor dolazi od engleske riječi folk: puk, narod + lore: nauk, znanje. Folklor je naziv za različite vidove tradicije kulture, najčešće uobičajen u značenju zajedničkog imena za tradicijske oblike književnosti, glazbe, plesova, dramskog i likovnog stvaranja. Izraz folklor prvi je put upotrijebio William Thoms 1846. godine u engleskom časopisu The Athenaeum, misleći na narodno znanje. U popularnoj upotrebi folklor označava vidove koji se u primijenjenim oblicima pojavljuju u gradskoj kulturi, tj. izvedbi scenski prilagođenih pjesama i plesova, izrađenih rukotvorina itd. Znanost koja proučava pojam folklor naziva se folkloristika, a datira iz predromantizma i romantizma. Umjetnost bilo kojeg vremena ne može se zamisliti bez folklornih elemenata, premda je njegov udio ponekad jedva zamjetljiv. Vrhunska ostvarenja na području glazbene umjetnosti zasnivaju se manje ili više na elementima folklor, što danas posebice dokazuju sve češći etno festivali. Sve specifične osobine nekog naroda i kraja kao što su

Königsbrunn - Majčin dan, 6.05.2006

ljudska psiha, podneblje, prirodni fenomeni, govor, ritam, pjesme i plesovi skupljeni su u folklor koji samo čeka na umjetnikovu imaginaciju da ga on kroz svoju ličnost doživi i pretvori u umjetničko djelo. Narodna melodija koja se čuje negdje u pejzažu nosi sa svojom melodijom i dio atmosfere krajolika s kojim neposredno živi i od kojeg je autentično

izrečen. Dakle, ako se želi emocionalno doživjeti i glazbeno realizirati jedan kraj te zbivanja u njemu, treba duboko proučiti atmosferu i psihologiju dotičnog kraja, njegovih ljudi i prirode s kojom su oni tako neposredno stopljeni. Folklor ne nameće nikakve dogme i propise, on omogućava potpunu slobodu umjetniku u njegovom stvaranju i interpretiranju. U želji da se poboljša i poveća dio folklornog programa najviše su pridonijele nacionalne i međunarodne smotre. Njihov je osnovni cilj prikazati autentičnu sliku narodne umjetnosti. Folklor kao zbir komponenata vezanih uz život i stvaralaštvo seoskog stanovništva nema više svoje vjekovne uvjete razvoja i opstanka i ostaje relativno malo mogućnosti da ga se sačuva kao i što znanost o folkloru ima zapravo jedinu pravu šansu da ostane živa znanstvena disciplina koja neposredno pridonosi društvu u kojem djeluje.

Znanost o folkloru ima veliki zadatak, a to je selekcija onih folklornih vrijednosti koje trebaju ući

u djela neprolazne vrijednosti, u opću riznicu nacionalne kulture i umjetničke baštine te da se zaustavi odlazak folkloru samo u muzeje i sjećanja te da se zadrži živim. Nestajanje ili naglo smanjenje vrijednih folklornih elemenata zadaje velike brige znanstvenim institucijama koje se bave skupljanjem folklorne tradicije i

I najmlađi zahvaljuju na majčinoj ljubavi

njezinim interpretiranjem. Nestaju mnogi vrijedni dokumenti i zato Smotra folkloru u sadašnjosti, ali i u budućnosti treba potaknuti čuvanje i restauriranje mnogih običaja nacionalne kulturne baštine. 03. kolovoza umro je velikan naše hrvatske folkloristike dr. Ivan Ivančan. Čovjek koji je pedeset godina brižno

Ples u našem centru, listopada 2006

skupljao i istraživao narodne plesove na cijelom hrvatskom etničkom prostoru.

Dječija folklorna grupa je tradicionalno nastupala na našim misijskim svečanostima «Majčinu danu i nikolinju».

Od ove godine uz folklor djece subotom započeli smo i folklor odraslih i mladih koji je svakog utorka u 19 i 30 sati. Voditelji su gospođa Luja Oršolić i gospodin Draženko Spajić koji su dosada

zadovoljni odzivom na folklor. Na poticaj mladih a posebno angažiranost gospođice Silvije Filipović nakon «susreta mladih» u Puli započeli smo sa standardnim plesom koji predvodi mladi bračni par Biljana i Valentin Müller. Probe su nedjeljom u 19 sati a odziv je dobar. Svi su dobro došli: bilo subotom učenici a utorkom odrasli i mladi na probe narodnih plesova i nedjeljom mladi i mladi parovi na ples!

Fra I. Leutar

Na procesiji u Augsburgu - 15.06.2006

Pokladna zabava

Sumnjali su i najbliži suradnici: Hoće li dvorana biti prazna ili će ipak netko doći. Uvjeravao sam ih da ono što se dobro pripremi mora uspjeti. Ljudi su željni druženja u tuđini. Došla pokladna subota

25.veljače 2005. U dvorani sv.Josipa u 18 sati su stizali prvi posjetitelji. Iznenadnih me da su većina maskirani. Za sat vremena dvorana bijaše premalena, a većina je

pod maskama. Veliki ugođaj nam je svima priredio glazbeni sastav «Trio» Ive Crnova. Bijaše i biranje najboljih maski. Prvu nagradu je dobio J.Crnov u liku časne, drugu Ž. Dujmić, treću gospođa A.Grčić. Od dječjih

maski prva je nagrađena: klaun I. Marić, druga Bine moys, i treća je maska K. Topić. Dvorana je bila premalena za toliki broj, ali je široki hodnik i predvorje spasilo cijelu stvar. Svi smo bili u pravom raspoloženju i opuštenosti. Bogu hvala i za ovu večer zajedništva i radosti. A.P.

KRŠTENI U 2006.

1. Noa Lovrić, sin Kritiana i Katarine r. Ivić, 18.02.2006. Augsburg Haunstetten 26
2. Trpimir Marić, sin Đure i Nade r. Koneska, 24.02.2006. Augsburg Haunstetten 26
3. Luka Marić, sin Trpimira i Sanje r. Martinović, 25.02.2006.Augsburg Haunste.26
4. David Šipura, sin Jakoslava i Katarine r. Zekić, 11.03.2006.Augsburg Haunste.26
5. Lucia Pelivan, kći Igora i Marianne r. Knežević, 25.03.2006.Augsburg Haunst.26
6. Sara Antunović, kći Miroslava i Marine r.Lupić, 8.04.2006. Augsburg Haunste.26
7. Ana Brnić, kći Stjepana i Daliborke r.Bližnjaković, 22.04.2006. Augsburg Haun26
8. David Miletić, sin Željka i Josipe r.Šimunić, 29.04.2006.Augsburg Haunstetten 26
9. Emili Brezak, kći Eduarda i Julijane r. Divković, 6.05.2006. Augsburg Hunstte 26
10. Lisa Marie Pintar, kći Ivice i Patricije r. Kovačić, 27.05.2006.Augsburg Haunst26
11. Natalie Čubela, kći Milenka i Peggy r.Führ, 3.06.2006. Augsburg Haunstetten 26
12. Sara Oroz, kći Tomislava i Milene r. Soldo, 10.06.2006.Augsburg Haunstetten 26
13. Michael Vinković, sin Mije i Marije r.Barišić, 17.06.2006 Meitingen
14. Matea Lovrenović, kći Ilke i Zore r. Borić, 24.06.2006.Meitingen Christkonig.26
15. Marko Kalajžić, sin Tonia i Danijele r.Slunjski, 8.07.2006. Augsburg Haunste.26
16. Leticia Tomas, kći Ante i Tanje r.Tibernik, 22.07.2006. Utting Pfarrkirche
17. Manuela Budimlić, kći Maria i Mire r.Duvnjak, 29.07.2006.Söcking St.Ulrich
18. Oliver Prenka, sin Antona i Ivanke r. Petanović, 29.07.2006.Augsburg Haunst.26
19. Marina Svirac, kći Stipana i Sonje r.Begonja, 26.08.2006.Augsburg St.Ulrich u A
20. Filip Zelenbaba, sin Zvonimira i Ivke r.Topalović, 23.09.2006.Augsburg Haun.26
21. Lena Divković, kći Milenka i Danijele r. Pejić, 21.10.2006. Murnau St.Nikolaus
22. Dominik Gagulić, sin Ivice i Gabrijele r.Miletić, 28.10.2006.Murnau Mariahilf
23. Laura Kujundžić, kći Valentina i Ivane r.Oštrić, 4.11.2006. Penzberg Christkönig
24. Nina Miletić, kći Nedjeljka i Darije r.Rašić, 4.11.2006. Murnau Mariahilf
25. Mia Međugorac-Cigelj, kći Darinka i Anđele r. Cigelj, 25.11.06. Augsburg Haun.
26. Lea Marie Babić, kći Daniela i Marije r.Tolić, 25.11.06. Augsburg, Haunstet.26
27. Ivana Vukić, kći Veselka i Danice r.Ivanko, 9.12.2006.Augsburg ,Haunstet.26

Za krštenje je potrebno najaviti se svećeniku bar mjesec dana prije i donijeti rodni list djeteta!

DOBRI PASTIR I PRVOPRIČESNICI

U središtu je Isus Krist. On je dobar pastir i vrata ovcama. Isus je Put, Istina i Život i tko kroz njega ulazi i izlazi nailazi na obilnu hranu i siguran počinak. Nalazi mir i radost. Isusu pripada sve, jer od njega dolazi sve. On daje život i nema drugoga. Došao je iz ljubavi potražiti ono što je izgubljeno. Daje život u izobilju. On je Dobri pastir, koji daje svoj život za svoje stado. Na nama ostaje prihvatiti Ga ili ne. Svatko tko prihvaća biti Dijete Božje poznaje Isusov glas i nastoji ići za njim. Razabire Isusovu riječ od laži ovoga svijeta.

Prvopričesnike je zdušno pripremala č.s. Verena Rupčić. Njen trud se očitovao, ne samo u bogatom

programu recitacija i pjesama, nego i u dobro svladanom gradivu na temu «Dobri pastir». U to se mogao uvjeriti i naš župnik fra Ante Pranjić. Predvodio je sv. misu na neuobičajen način. Sišao je među djecu i na njima prilagođen način postavljao pitanja o temi Dobrog pastira. Dobro pripremljeni prvopričesnici nisu se dali zbuniti. Tako pripremljena propovijed više puta je nasmijala prvopričesnike i prepunu crkvu vjernika. Pridonijela još većoj radosti u slavlju ovog prvopričesničkog slavlja. Tko je htio čuti, imao je što čuti i o čemu razmišljati. Bogu hvala!

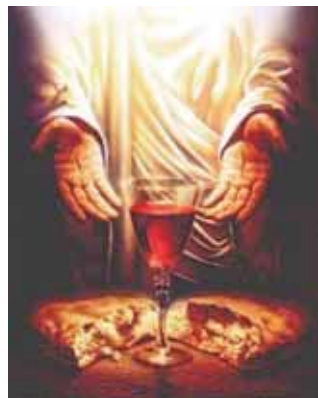
Janja Karaula

PRVOPRIČESNICI – St. Moritz 14.05.2006.

1. Magdalena Cvetković, kći Nenada i Marijane r. Vukić
2. Ivan Čaleta, sin Pere i Ruže r. Miloloža
3. Tomislav Dujmić, sin Željka i Katarine r. Đaković
4. Gabrijele Grubeša, kći Ante i Mirjane r. Čalušić
5. Ana Jozić, kći Marka i Blaženke r. Nosić
6. Ina-Lorena Jozić, kći Stjepana i Željke r. Bošnjak
7. Josip Kalajica, sin Anđelka i Katice r. Ivanko
8. Ana Karaula, kći Pave i Janje r. Gelo
9. Darija Katolik, kći Ivice i Ankice r. Mijić
10. Daijana Luburić, kći Ante i Ivane r. Nosić
11. Mile Ljubičić, sin Stipe i Gordane r. Galešić
12. Ana Markić, kći Smiljka i Marijane r. Nujić
13. Ines Mijić, kći Ante i Anđelke r. Dujmić
14. Danijel Miličević, sin Josipa i Slavice r. Tomić
15. Michael Mlakić, sin Miroslava i Gordane r. Kutleša
16. Mario-Josip Oroz, sin Josipa i Katice r. Đaković
17. Daniel Pjanić, sin Željka i Nade r. Hrskanović
18. Jelena Senjak, kći Ilije i Mire r. Jozić
19. Gregor Serdarušić, sin Željka i Dijane r. Hrga
20. Ivica Šimić, sin Blaženka i Marte r. Matić
21. Goran Vizec, sin Branka i Mirjane r. Oroz
22. Martina Vučina, kći Tomislava i Radmile r. Komšić

Zahvala za Prvu pričest u centru 8.05.2006

**Za prvopričesnike je potrebno donijeti krsni list,
ako prvopričesnik nije kršten u našoj misiji!**

VJENČANI U 2006.

1. TRPIMIR MARIĆ - SANJA MARTINOVIĆ, 25.02.2006. Augsburg Haunstetter
2. IGOR SMULJIĆ - SANDRA ZEC, 29.04.2006. Königsbrunn-ZurGöttl.Verseh.
3. TOMISLAV SVIRAČ -MARIJANA GRČIĆ, 20.05.2006. Augsburg - St. Georg

Vjenčani izvan misije:

1. Paulo Jorge Goncalves Bicho – Ana Marija Miloloža, 6.05.06. Augsburg-Haunstetten, Muttergotteskapelle
2. Reinhard Ertl – Sanja Trupina , 20.05.2006. München – St.Michael, Perlach
3. Ivica Knežević - Daliborka Pažđan, 8.07.2006. Kutjevo
4. Ilija Đorđić - Sandra Bakula, 15.07.2006. Bošnjaci
5. Pavao Lončarević - Marija Varenica, 19.08.2006. Sivša
6. Mihael Madunić – Susann Führig, 2.09.2006. Augsburg - Herz Jesu
7. Murat Dalgic – Milena Garić, 30.09.2006. Gersthofen- St. Jakobus

**Za vjenčanje je potrebno najaviti se svećeniku dva mjeseca prije vjenčavanja
i donijeti krsni i slobodni list!**

NAŠI POVRATNICI

2005. godine vratili se u domovinu:

- Nikica i Ankica **Babić**, Hrvatske Mladeži 22, 72250 Vitez, B i H
- Rajkio **Bagarić**, Selo Bistrica br. 1001, 70204 Divičani, B i H
- Stjepan i Ivanka **Bučanac**, Vukovarska 30, 33523 Čađavica, HR
- Marko **Čanić**, Blaža Josića 77, 75000 Tuzla, B i H
- Mijo **Dumančić**, Selo Derbvišaga, Stj. Radića 28 a, 3400 Požega, HR
- Nikola i Birgit **Duvnjak**, Vidoši – Livno ,80208 Vidoši, B i H
- Anto i Milka **Jurina**, Selo Dobrošin, 70280 Uskoplje, B i H
- Stjepan **Kuleš**, Orljavska 14, 35257 Lužani, HR
- Ambrozije **Mihaljević**, 70250 Kupres, B i H
- Josip **Pakšec**, Vojnovec 28, 49253 Lobor, HR
- Pejo **Saraf**, Kuprešani, Bungurinovina bb, 70204 Divičani, B i H

2006. vratili se u domovinu:

- Franjo **Barić**, Generalski stol 39 i, 47262 Generalski Stol, HR
- Stjepan i Ana **Gavran**, Fra Bone Ostojića 17, 71250 Kiseljak, B i H
- Niko i Mara **Mihaljević**, Kralja Tomislava 39, 31431 Čepin, HR
- Mara **Parlov**, , HR
- Antun **Petrušić**, Sela Zakanjska 26, 47276 Zakanje, HR
- Ivan i Lucija **Pilipović**, Trg Mladosti 14, 10290 Zaprešić, HR
- Damir i Katerina Brleg, 31216Antunovac-Osijek,Petra Svačića 3, 098-183 0811.

Obitelj **Brleg** je lijep primjer kako se može živjeti u svojoj domovini.

Damir je došao u Njemačku 31.07.1991., hrvatski vojnik 1994. – 1995. Osniva brak u Osijeku s Katerinom 10.06.1995. . Katerina Petanović je rođena u Augsburgu i završila svoj poziv «Industrikauffrau». Dobili su dva sina Antu i Luku. Damir je radio keramičarski zanat. U Domovini će voditi svoje građevinsko poduzetništvo «Brleg D.OO». Neka ih Bog čuva i blagoslovi da mogu mirno živjeti u svojoj domovini!

POMOĆ POTREBNIMA

Hvala Vam svima koji ste se odazvali na uplatnicu Kruha sv. Ante. Preko banke je stiglo 4.284.- eura. U crkvi i uredu smo primili za siromašne 3.536.- eura. Ukupno u ovoj 2006. godini smo skupili **7.820.- eura**. Ovdje ću navesti samo one koji su darovali više od 30 eura. Više od 100.- su dali: B. Ledić, I. Mikolić i M. Budimlić. Po 100.- eura su poslali : A. Kožul, M. Tomić, M. Barišić, a D. Jezidić 70.-. Po 50.- uputili su: M. Derossi, S. Andrić, I. Itrić, A. Brzović, M. Ledić, ob.Proleta, M. Bolanović, I.-N. Pleša, M-P. Dujmić, Z. Jozinović, M. Karačić, P. Spajić, P. Jozinović, I. Mandir, N. Crnoja, P-B. Jurina, A. Mart, M. Bakula, I. Koić, N. Crnjak, I. Klarić, A. Ravlić, J. Ljubičić, J-R Brzović, A. Mamić, V. Babić, N. Kapetanović, D. Bošnjak, M. Tomić-Ivčić, Z. Puljić, J. Majić, S-I. Lovrić, F-M. Kremenjaš, M. Jelić. Po 40.- su uputili: B. Maretić, I. Ćosić, P. Knežević, J. Nakić, i V. Ćorković 35.- eura. Hvala svima!

Uručena je pomoć našim misionarima u Africi - Kongo, misije u Kamini na ruke fra F. Sučiću, Fra A. Kutleši i fra P. Čuiću ukupno 5.240.- eura, branitelju iz B i H I. Jakovljeviću 500.-, bolesniku na dijalizi I. Jukišić 500.- i još nekih sitnijih davanja za komad kruha. Neka dobri Bog blagoslovi vas koji mislite na potrebnije od sebe, a neka blagoslovi i siromašne kojima je potrebna naša pomoć.

Lijep primjer

Pokazali su nam dobar poticaj i naša skupina mladih s Biblijske olimpijade s č. s. Ines. Oni su se odrekli svoje nagrade i uručili 200.- eura Maji Matković u Mostaru u Karitasovu centru «Nazaret». A.P.

Zahvalna Maja Matković

NAŠI POKOJNICI

+ **JOZO DUMANČIĆ** :11.06.1938 – 10.04.2006

Prije 37 godina je napustio Jozo svoj Kupres i Zlosela i došao u Njemačku. Sa suprugom Milkom u Pöckingu – Starnberg, odgajao je tri kćeri i dva sina: Zdenku, Luciju, Violetu, Milu i Gorana. Poslije tolikog rada na građevini tijelo je bilo iscrpljeno a jetra otkazala. Njegovo tijelo smo ispratili 11.04.2006. za pokop u Zloselima-Osmanlije kod Kupresa. Počivao u miru

Božjem!

+ **JURO MATANOVIĆ**: 1.02.1948 - 30.04.2006

Sve je dobro išlo do prije četiri godine. Bubrezi su otkazali i moralo je biti presađivanje novog bubrega. Prije godinu dana liječnici su ustanovili neizlječivu bolest na glavi. Više od godinu dana je podnosio svoj križ bolest. Pri ruci mu je uvijek bila supruga Ruža. Proveo je 34 godine marljivo radeći u Njemačkoj za svoju obitelj i djecu Ivana i Irenu. Njegovo tijelo smo ispratili s groblja Westfriedhof iz Augsburga za pokop 5.05.2006. u Velikom Polju kod Odre.

+ **ANKA ŠPEHAR** : 27.07.1919 – 18.05.2006

Život pokojne Anke nije bio kratak (87 godina), ali ni lagan. Rođena je u Dugoj Gori kod Duge Rese. Pokopala je muža Stanka i sinove Miju, koji je živio u Karlovcu i Tomu u Gersthofenu. Na 22. svibnja 2006. u Gersthofenu je položeno njezino tijelo u grob do općeg uskrsnuća. Nek počiva u miru Božjem!

+ **IVAN KRSTANOVIĆ** : 20.10.1949 – 26.06.2006

Proveo si 36 godina radeći pošteno i brinući se za svoju obitelj sa svojom suprugom Anđom. Taj životni teret se posebice očitovao na radu tvog srce. Prije nekoliko godina su ti liječnici stavljali prenosnice (bypass) na srcu da može izdržati. Prije sedam godina pridružila ti se Anđa u Weilheimu da bi ti bilo lakše.

Djeca : Josip, Marijana, Ružica su ionako odrasli i osnovali svoje obitelji. Sad je bilo vrijeme laganijeg rada i života. Ali za tvoje srce je bilo preteško. Došao si s posla 26. lipnja i zaspao. Pošao si u vječnost. Tvoje tijelo su prevezli u rodne Sarajlije i pokopali 29.06.2006. Neka ti Uskrsli Krist udijeli vječni počinci i mir!

+ **IVAN ILIĆ** : 18.05.1982 – 21.09.2006

Otišao si na svoj posao pri pošti kao i obično. Ali ta noć za tebe nije bila obična noć u tvojoj 24.godini življenja. Jedan teretnjak je stavio točku na tvoj zemaljski život. Nanio je neizmjernu tugu i bol u srcima tvog oca Branka, majke Janje ,brata i sestre i svih tvojih prijatelja. Pa ipak, to ljudsko nije bilo zadnje za tebe. Stvoritelj te pozvao u novi život. Ti si ispunio svoju ulogu koju ti je namjenio. Tvoje tijelo smo pokopali 27.rujna 2006. u Nordfriedhof u Augsburgu. Ali tvoje uskrsnuće nije vezano ni za Augsburg ni za očev Vareš. Počivaj u miru!

+ **PAVAO JOZINOVIĆ**: 29.06.1942 – 3.10.2006.

Pavao je rođen u Crnom Vrhu kod Buturović Polja.Tu je osnovao brak s pokojnom Zorom i u 1968. su doselili u Ivankovo.Proveo je Pavao u Njemačkoj preko 35. godina. Tek 1989. stiže supruga Zora i djeca. Prije godinu dana bila je cijela obitelj šokirana kad je na putu do crkve u Ivankovu umrla majka pokojna Zora, Pavina supruga. Njihova djeca: Vesna, Slavko i Branko nisu se još uvijek pomirli s tim gubitkom, a sad je nadošla i očeva smrt 3. listopada ove godine. Pokojnim roditeljima neka dobri Bog udijeli život vječni!

+ **MARIJA CALLIEROTTI** r.Petrić: 1943 – 9.10.2006

Rođena si prije 63 godine u Velikoj kod Požege. Na životnom putu si sreća svog supruga Marca iz Cavalesa – Italija. Bog Vam je darovao Sandru i miran život. Prije 4 godine liječnici su operirali tumor i ti si se osjećala dobro. Prije tri mjeseca bolest je uhvatila ponovo zamah.U ponedjeljak si svjesno primila sv.sakramente, iako si do tada bila u komi. Kratko poslije molitve pošla si u vječnost.Tvoje tijelo smo ispratili 11.10.2006 za pokop u rodnom zavičaju u Velikoj. Počivaj u miru Božjem!

„Ne bojte se! Znam da tražite razapetog Isusa. On nije ovdije! Uskrsnuo je kako je rekao!“

(Mt 28,5).

Ante Lerota Internationale Bestattung / Transport
Medunarodni prijevoz mrtvih

Ante Lerota
Theodor-Storm-Str. 15
71642 Ludwigsburg
Tel. 0 71 41 / 92 62 79
Mobil: 0151 / 11659213
E-Mail: lerota@web.de

brzo • kvalitetno • povoljne cijene • 24 sata

MISIJSKI KALENDAR 2007.

Raspored misa:

AUGSBURG:

Svake nedjelje u crkvi St. Moritz u 11,30 sati.

AICHACH:

Spitalkirche u 17 sati.

Svake prve nedjelje u mjesecu, izuzevši svibanj i kolovoz.

LANDSBERG:

St. Ulrich u.Katharina u 16 sati.

Svake druge i četvrte nedjelje u mjesecu, ali ne za vrijeme odmora i hodočašća.

MEITINGEN:

Christköniginstitut – kapelica u 9,30 sati.

Svake nedjelje u mjesecu,osim drukčije najavljeno.

MURNAU:

Maria Hilf – središte grada u 17 sati.

Svake prve nedjelje u mjesecu, osim kolovoza.

STARNBERG:

Klinikum, Osswaldstr. 1 u kapelici u 16 sati.

Svake druge i četvrte nedjelje u mjesecu,osim odmora.

PENZBERG:

Christkönig – Sigmundstr. 18 u 17 sati.

Svake treće nedjelje u mjesecu, osim kolovoza.

STETTENHOFEN:

Jesus Der Gute Hirte u 17 sati.

Svake druge i četvrte subote u mjesecu, osim odmora.

BLAGOSLOV OBITELJI – stana: dogovoriti sa svećenikom ili se pismeno najaviti.

BLAGOSLOV SOLI I VODE: na blagdan Bogojavljenja u 11,30 sati.

BLAGOSLOV DJECE: na blagdan Krštenja Gospodinova - St. Moritz 7.01.07., nakon mise u 11,30 sati.

USKRSNA ispovijed: St. Moritz 2.04.2007. u 19 sati.

Ispovijed UČENIKA: u našem centru 31.03.2007. u 10 sati.

OBREDI Velikog tjedna:Augsburg, St. Joseph – Oberhausen.

Veliki Četvrtak: Misa večere Gospodnje u 19 sati.

Veliki Petak: Služba Muke Gospodnje u 15 sati.

Velika Subota: Misa bdjenja u 22 sata, a
nakon mise je blagoslov uskrsnog jela.

USKRS: St. Moritz – Augsburg, 8.04.2007. u 11,30 sati.

MINISTRANTSKI susret: Nürnberg, 1.svibnja 2007.

MAJČIN DAN:

ISPOVIJED prvopričesnika: St. Moritz 5.05.2007. u 10 sati.

PRVA PRIČEST: St. Moritz 6.05.2007. u 11,30 sati.

Hodočašća:

Maria Vesperbild: 17.05.2007.

RIM - VENECIJA: 25 – 28. svibnja 2007.

Altötting: 24.06.2007.

TJELOVSKA PROCESIJA: iz katedrale kroz grad 7.lipnja 2007. od 9 sati.

NIKOLINJE: Königsbrunn 1. prosinca 2007. u 17 sati.

BOŽIĆNA ispovijed: 17.12.2007. u 19 sati.

Ispovijed UČENIKA: 22.12.2007 u 10 sati.

Narod koji je u tmini hodio svjetlost vidje veliku
one što mrklu zemlju obitavahu svjetlost jarka obasja.

Ti si radost umnožio, uvećao veselje, i oni se pred tobom
raduju
kao što se ljudi raduju žetvi, ko što kliču kad se dijeli plijen.

ISAÏE
CHANT
IX

Teški jaram njegov, prečku što mu pleća pritiskaše,
Sibu njegova goniča slomi kao u dan midjanski.

Da, sva bojna obuća, svaki plašt krvlju natopljen,
Izgorjet će i bit će ognju hrana.

Jer, dijete nam se rodilo, sina dobismo;
Na plećima mu je vlast. Ime mu je Savjetnik divni, Bog silni,
Otac vječni, Knez mironosni.

Nadaleko vlast će mu se sterat, i miru neće biti kraja
Nad prijestoljem Davidovim, nad kraljevstvom njegovim:
Učvrstit će ga i utvrdit u pravu i pravednosti.

Od sada i do vijeka učinit će to privržena ljubav Jahve nad
Vojskama.

VIRGIL
PARIS
1990